

การศึกษาความรู้และทัศนคติของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่มีต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ

A Study of Knowledge and Attitude of Faculty of Home
Economics Technology, Rajamangala University of Technology
Phra Nakhon Students' Towards the Nutrition Labeling Formats GDA

ธนารถ คล้ายดำ
THANANART KLAYDUM

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรคหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

2560

การศึกษาความรู้และทัศนคติของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่มีต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ

A Study of Knowledge and Attitude of Faculty of Home
Economics Technology, Rajamangala University of Technology
Phra Nakhon Students' Towards the Nutrition Labeling Formats GDA

ธนนารถ คล้ายดำ
THANANART KLAYDUM

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรคหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

2560

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ชื่อวิทยานิพนธ์

การศึกษาความรู้และทัศนคติของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่มีต่อฉลากโภชนาการตามแบบ จีดีเอ

ชื่อ นามสกุล

ธนารถ คล้ายดำ

ชื่อปริญญา

คหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชา

คหกรรมศาสตร์

คณะ

เทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษา

ดร.ธนภพ โสตรโยม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ได้ให้ความเห็นชอบวิทยานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว

.....ประธานกรรมการ

(ดร.ผดุงชัย ภูพัฒน์)

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชญาภัทร์ กี่อารีโย)

.....กรรมการ

(ดร.ธนภพ โสตรโยม)

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร อนุมัติให้รับ
วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรคหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

.....รักษาราชการแทนคณบดีคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์รัมภา สุวรรณพุกษ์)

วันที่.....24.....เดือน.....มีนาคม.....พ.ศ.....2561.....

ชื่อวิทยานิพนธ์	การศึกษาความรู้และทัศนคติของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่มีต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ
ชื่อ นามสกุล	ชนนารถ คล้ายดำ
ชื่อปริญญา	คหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชา และคณะ	คหกรรมศาสตร์ เทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
ปีการศึกษา	2560

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร 2) ศึกษาทัศนคติที่มีต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร 3) เปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ จำแนกตามข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา และสาขาวิชา และ 4) เปรียบเทียบทัศนคติที่มีต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ จำแนกตามข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา และสาขาวิชา กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ถึงปีที่ 4 ระดับปริญญาตรี คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำนวน 307 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบค่าที่ ทดสอบค่าความแปรปรวนทางเดียว และเปรียบเทียบรายคู่ โดยใช้วิธีของดันแคน วิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์

ผลการวิจัย พบว่า 1) นักศึกษาส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจสัญลักษณ์ฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ อยู่ในระดับปานกลาง 2) นักศึกษามีทัศนคติต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ โดยรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ มีประโยชน์ต่อทุกคน 3) การเปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำแนกตามข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา พบว่า นักศึกษาที่มีระดับการศึกษา และสาขาวิชา แตกต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอแตกต่างกัน ยกเว้นนักศึกษาที่มีเพศแตกต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 4) การเปรียบเทียบทัศนคติที่มีต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำแนกตามข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา พบว่า นักศึกษาที่มีเพศ ระดับการศึกษา และสาขาวิชาแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: ความรู้ ทัศนคติ ฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

Thesis Title	A Study of Knowledge and Attitude of Faculty of Home Economics Technology, Rajamangala University of Technology Phra Nakhon Students' Towards the Nutrition Labeling Formats GDA
Author	Thananart Klaydum
Degree	Master of Home Economics
Major Program	Home Economics
Academic Year	2017

ABSTRACT

The purposes of this research were : 1) A study of knowledge about the nutrition labeling formats GDA of Faculty of Home Economics Technology, Rajamangala University of Technology Phra Nakhon Students 2) A study of attitude towards the nutrition labeling formats GDA of Faculty of Home Economics Technology, Rajamangala University of Technology Phra Nakhon Students 3) Compare knowledge about the nutrition labeling formats GDA Classified by gender, years of study and majors, and 4) Compare attitude towards the nutrition labeling formats GDA Classified by gender, years of study and majors. The sample were 307 first year to fourth year. The instrument was a questionnaire. Frequency, percentage, mean, standard deviation, t-test, ANOVA and Duncan's Multiple Range Test were used in data analysis via computer program.

The results showed that : 1) The most students have moderate level of knowledge and understanding 2) Students have a high level of attitudes, when considering each item, it was found that the items with the highest mean were: The GDA nutrition label is beneficial to everyone 3) Compare knowledge about the nutrition labeling formats GDA of Faculty of Home Economics Technology, Rajamangala University of Technology Phra Nakhon Students Classified by gender, years of study and majors It was found that students with different levels of education and disciplines had different knowledge about nutritional labels in the GDA, except for students with different sex. Knowledge of nutrition labeling according to GDA not different Statistically significant at the .05 level, and 4) Compare attitude towards the nutrition labeling formats GDA of Faculty of Home Economics Technology, Rajamangala University of Technology Phra Nakhon students classified by gender, years of study and majors, it was found that students with gender education and different disciplines. Attitude toward nutritional labeling according to GDA, not different statistically significant at the .05 level.

Keyword: Knowledge, Attitude, Nutrition Labeling Formats GDA, Rajamangala University of Technology Phra Nakhon

กิตติกรรมประกาศ

ในการจัดทำวิทยานิพนธ์เรื่อง ความรู้และทัศนคติของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่มีต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ ในครั้งนี้ ผู้ศึกษาขอกราบขอบพระคุณ ดร.ผดุงชัย ภูพัฒน์ ประธานกรรมการสอบ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชญาภัทร์ กี่อารีโย กรรมการสอบ และดร.ธนภพ โสทรโยม อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ท่านได้เสียสละเวลาในการให้คำปรึกษา และคำแนะนำ ตลอดจนข้อเสนอแนะในการจัดทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้มีความสมบูรณ์ และถูกต้องตามหลักวิชาการมากยิ่งขึ้น

นอกจากนี้ขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์ทุกท่านที่ได้ให้ความรู้ แนวทางการศึกษา ตลอดจนแนวคิดต่างๆ ที่ได้นำมาใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ขอขอบคุณผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่านที่ได้อนุเคราะห์ข้อมูลนำไปใช้ในการศึกษา รวมถึงเจ้าหน้าที่คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ทุกท่าน ที่ช่วยอำนวยความสะดวก และให้ข้อมูลข่าวสารทางการศึกษามาโดยตลอด

สุดท้ายขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา ครอบครัว และทุกคนในครอบครัวที่คอยห่วงใย และเป็นกำลังใจ สนับสนุนช่วยเหลือในทุกๆ เรื่อง และขอขอบคุณเพื่อนๆ ที่ให้ความช่วยเหลือด้วยดี มาโดยตลอด จนทำให้การจัดทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้ประสบความสำเร็จได้ ผู้ศึกษาจึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงจะได้รับประโยชน์บ้างไม่มากนักน้อยแก่ผู้อ่านหรือผู้สนใจทั่วไปทุกท่าน โดยคุณค่า และประโยชน์ของรายงานวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้ศึกษาขอมอบแด่ผู้มีพระคุณทุกท่าน ส่วนความผิดพลาด และข้อบกพร่องใดๆ อันพึงมี ผู้ศึกษาขอน้อมรับแต่เพียงผู้เดียว

ธนารถ คล้ายดำ

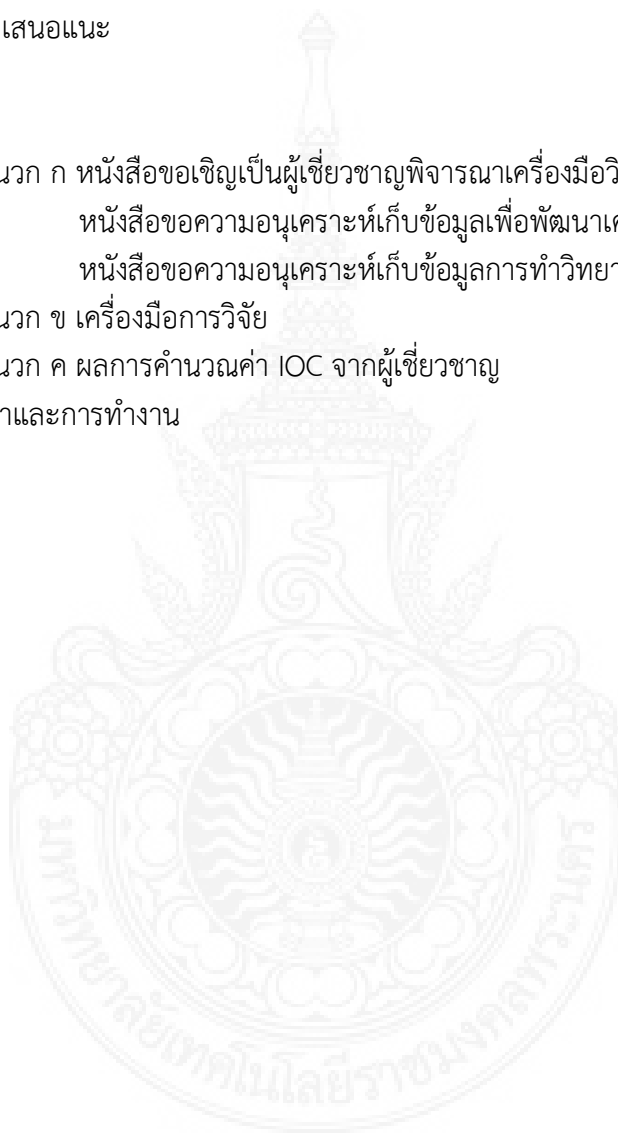

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	(1)
Abstract	(2)
กิตติกรรมประกาศ	(3)
สารบัญ	(4)
สารบัญตาราง	(6)
สารบัญภาพ	(7)
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
1.3 ขอบเขตของการศึกษา	3
1.4 สมมติฐานของการวิจัย	3
1.5 กรอบแนวความคิด	4
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
1.7 นิยามศัพท์เฉพาะ	4
1.8 คำสำคัญ	5
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
2.1 แนวคิดเกี่ยวกับความรู้	6
2.2 แนวคิดเกี่ยวกับทัศนคติ	9
2.3 ความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ	12
2.4 บริบทของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล พระนคร	17
2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	25
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	28
3.1 กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	28
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา	30
3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล	31
3.4 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้	32
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์และอภิปรายผล	33
4.1 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา	33
4.2 ความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ	35
4.3 ทัศนคติที่มีต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ	36
4.4 ผลการทดสอบสมมติฐาน	37
4.5 อภิปรายผล	44

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 5 สรุปผลและข้อเสนอแนะ	48
5.1 สรุปผลการวิจัย	49
5.2 ข้อเสนอแนะ	51
เอกสารอ้างอิง	52
ภาคผนวก	55
ภาคผนวก ก หนังสือขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณาเครื่องมือวิจัย	
หนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อพัฒนาเครื่องมือวิจัย	
หนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลการทำวิทยานิพนธ์	56
ภาคผนวก ข เครื่องมือการวิจัย	64
ภาคผนวก ค ผลการคำนวณค่า IOC จากผู้เชี่ยวชาญ	70
ประวัติการศึกษาและการทำงาน	73

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
3.1	จำนวนประชากร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำแนกตาม นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์	28
3.2	จำนวนประชากร และกลุ่มตัวอย่างของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ จำแนกตามสาขาวิชา	29
4.1	จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ	33
4.2	จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับการศึกษา	34
4.3	จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามสาขาวิชา	34
4.4	จำนวน และร้อยละ จำแนกตามระดับคะแนนความรู้ความเข้าใจสัญลักษณ์ ผลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ	35
4.5	ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความรู้เกี่ยวกับผลากโภชนาการ ตามแบบจีดีเอ	35
4.6	ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนคติที่มีต่อผลากโภชนาการ ตามแบบจีดีเอ	36
4.7	แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความรู้เกี่ยวกับผลากโภชนาการ ตามแบบจีดีเอ จำแนกเพศ	37
4.8	แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความรู้เกี่ยวกับผลากโภชนาการ ตามแบบจีดีเอ จำแนกตามระดับการศึกษา	38
4.9	ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความรู้เกี่ยวกับผลากโภชนาการตาม แบบจีดีเอจำแนกตามระดับการศึกษา โดยเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีของ ดันแคน (Duncan's Multiple Range Test)	39
4.10	แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความรู้เกี่ยวกับผลากโภชนาการ ตามแบบจีดีเอ จำแนกตามสาขาวิชา	40
4.11	ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความรู้เกี่ยวกับผลากโภชนาการตาม แบบจีดีเอ จำแนกตามสาขาวิชา โดยเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีของดันแคน (Duncan's Multiple Range Test)	40
4.12	แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของทัศนคติต่อผลากโภชนาการตาม แบบจีดีเอ จำแนกเพศ	41
4.13	แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของทัศนคติต่อผลากโภชนาการตาม แบบจีดีเอ จำแนกตามระดับการศึกษา	42
4.14	แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของทัศนคติต่อผลากโภชนาการตาม แบบจีดีเอ จำแนกตามสาขาวิชา	43

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1.1	แสดงกรอบแนวคิดการวิจัย	4
2.1	แสดงรูปแบบของฉลากโภชนาการแบบ GDA	15
2.2	แสดงองค์ประกอบของฉลากโภชนาการแบบจีดีเอ	17

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประกาศกระทรวงสาธารณสุข (ฉบับที่ 182) พ.ศ. 2541 เรื่องฉลากโภชนาการ โดยเป็นการกำหนดให้มีการแสดงฉลากโภชนาการ เพื่อให้ข้อมูลและความรู้ด้านคุณค่าทางโภชนาการของอาหารแก่ประชาชน เพื่อเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคทางด้านอาหารและโภชนาการ “อาหารที่มีการกล่าวอ้างทางโภชนาการ” หมายถึงอาหารที่แสดงข้อมูลทางโภชนาการ บนฉลากเกี่ยวกับชนิดหรือปริมาณสารอาหาร ปริมาณสารอาหารโดยเปรียบเทียบ หรือหน้าที่ของสารอาหาร เพื่อปฏิบัติให้เป็นไปตามประกาศกระทรวงสาธารณสุขโดยกำหนดให้อาหารดังนี้เป็นอาหารที่ต้องมีการแสดงฉลากโภชนาการ 1 อาหารที่มีการกล่าวอ้างทางโภชนาการ 2 อาหารที่มีการใช้คุณค่าในการส่งเสริมการขาย 3 อาหารที่ระบุกลุ่มผู้บริโภคในการส่งเสริมการขาย 4 อาหารอื่นตามที่สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยาประกาศกำหนดโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการอาหาร เนื่องจากพบว่า มีผู้บริโภคเข้าใจเนื้อหา รูปแบบของฉลากโภชนาการที่ถูกต้องเพียงร้อยละ 54.58 ปัจจุบันปัญหาสุขภาพของประชาชนจากภาวะโภชนาการเกินและโรคไม่ติดต่อมีแนวโน้มสูงขึ้นเรื่อยๆ โดยเฉพาะโรคอ้วนโรคเบาหวาน และความดันโลหิตสูงเป็นปัญหาระดับประเทศประกอบกับกระทรวงสาธารณสุขสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยาได้มีนโยบายลด หวาน มัน เค็ม ได้จัดทำประกาศกระทรวงสาธารณสุขฉบับที่ 374 พ.ศ. 2559 เรื่อง อาหารที่ต้องแสดงฉลากโภชนาการ และค่าพลังงาน น้ำตาล ไขมัน และโซเดียมแบบ จีดีเอ (Guideline Daily Amounts; GDA) ความหมายของสัญลักษณ์ทางโภชนาการแบบ GDA คือ การแสดงค่าพลังงาน น้ำตาล ไขมันและโซเดียม โดยแสดงคู่กับฉลากโภชนาการแบบย่อบริเวณด้านหน้าของบรรจุภัณฑ์ โดยแสดงปริมาณสารอาหารต่อหน่วยบรรจุภัณฑ์ที่จะได้รับจากการรับประทานจริงและเปรียบเทียบให้เห็นสัดส่วนต่อปริมาณอาหารที่ควรจะได้รับในแต่ละวัน ฉลากโภชนาการตามแบบ จีดีเอ (Guideline Daily Amounts; GDA) เป็นการดึงข้อมูลของการแสดงฉลากโภชนาการในตารางเกี่ยวกับหวาน มัน เค็ม มาแสดงบริเวณด้านหน้าของฉลาก จากการสำรวจ พบว่ามีกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 99.8 เห็นด้วยกับการจัดทำฉลาก GDA ดังกล่าว จึงควรที่จะให้มีการแสดงข้อมูลเพิ่มเติมในฉลากโภชนาการ (จรีรัตน์, 2555) เนื่องจากการแสดงข้อมูลทางโภชนาการตามตารางฉลากโภชนาการในรูปแบบเดิม มีความซับซ้อนผู้อ่านไม่ค่อยเข้าใจ โดยรูปแบบที่เหมาะสมคือ รูปแบบของฉลากโภชนาการตามแบบ จีดีเอ (Guideline Daily Amounts; GDA) ฉบับที่ 374 พ.ศ. 2559

ปัจจุบันสภาพสังคมและเศรษฐกิจได้มีการขยายตัว ทำให้เกิดการแข่งขันในด้านการดำรงชีวิต จึงทำให้ผู้ใหญ่วัยกลางคนที่จะให้ความรู้กับคนในครอบครัวเท่าที่ควร ประกอบกับวัยเรียนเป็นวัยที่มีโอกาสในการเลือกซื้ออาหารมาบริโภคเองได้อย่างเต็มตัว จึงทำให้คนไทยมากถึง 10.2 ล้านคน กำลังเผชิญกับโรคอ้วนที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วเป็นอันดับต้นๆ ของโลก (สำนักสำรวจสุขภาพประชาชน

ไทย, 2554) พบว่า เด็กวัยเรียนที่มีอายุระหว่าง 6-14 ปี มากกว่า 1 ใน 4 คนที่รับประทานขนมขบเคี้ยวทุกวันเมื่อวิเคราะห์คุณค่าทางโภชนาการจากฉลากและส่วนประกอบในขนมตามท้องตลาด (ประไพศรี และคณะ, 2548) และพบว่าขนมที่เด็กนิยมซื้อกว่าร้อยละ 90 ที่คุณค่าทางโภชนาการที่เน้นรสหวาน มัน เค็ม (อรทัย และคณะ, 2558) เด็กก่อนวัยเรียนและเด็กวัยเรียนติดอาหารที่มีรสหวาน มัน เค็ม ในรอบ 3 ปี (พ.ศ.2547-2550) เด็กไทยกินขนมเคี้ยวเป็นประจำเพิ่มขึ้นถึง 1.8 เท่า คือเด็กไทยใช้เงินซื้อขนมทั้งปีถึง 161,580 ล้านบาท (สำนักสถิติแห่งชาติ, 2552) ทำให้วัยรุ่นไทยเสี่ยงต่อโรคเบาหวาน หัวใจ ความดันโลหิตสูงและหลอดเลือด และปัญหาทุพโภชนาการ ได้แก่ ปัญหาพร่องโภชนาการ คือ การได้รับสารอาหารไม่เพียงพอต่อร่างกายทำให้เกิดโรคขาดสารอาหาร ปัญหาโภชนาการเกิน คือ การได้รับสารอาหารบางอย่างมากเกินไป ร่างกายนำมาใช้ไม่หมดทำให้เกิดการสะสมไขมันส่วนเกินพอกพูนตามส่วนต่างๆ ของร่างกาย และเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดโรคต่างๆ ตามมาอีกหลายโรค กล่าวได้ว่าวัยรุ่นเป็นวัยที่มีพัฒนาการทั้งด้านร่างกายและอารมณ์ สังคม และสติปัญญา มีความสามารถในการรับผิดชอบตัวเองในด้านต่างๆ กำลังจะก้าวขึ้นไปเป็นผู้ใหญ่ที่มีความรู้ (จุลณี, 2552) สามารถเลือกซื้ออาหารให้แก่ตนเองและผู้อื่นได้ นักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครเป็นกลุ่มที่อยู่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อ เป็นวัยที่มีความเสี่ยงต่อภาวะโรคอ้วนและน้ำหนักเกิน ซึ่งผู้ศึกษาได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับฉลากโภชนาการ จึงได้ทำการศึกษาความรู้ และทัศนคติที่มีต่อฉลากโภชนาการตามแบบจิตดีเอ เพื่อเป็นการส่งเสริมให้นักศึกษามีโภชนาการที่ดี จึงควรมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจิตดีเอ ที่ถูกต้อง เพราะทำให้ช่วยในการตัดสินใจเลือกซื้ออาหารได้คุ้มค่ากับราคา ได้รับปริมาณสารอาหารครบถ้วนและเพียงพอกับภาวะสุขภาพร่างกายของตน เพราะนักศึกษาเหล่านี้จะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศชาติในภายภาคหน้า

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจิตดีเอของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

1.2.2 เพื่อศึกษาทัศนคติที่มีต่อฉลากโภชนาการตามแบบจิตดีเอของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

1.2.3 เพื่อเปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจิตดีเอของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำแนกตามข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา และสาขาวิชา

1.2.4 เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติที่มีต่อฉลากโภชนาการตามแบบจิตดีเอของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำแนกตามข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา และสาขาวิชา

1.3 ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษาความรู้และทัศนคติของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่มีต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ ผู้ศึกษาได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยดังนี้

1.3.1 ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.3.1.1 ประชากรในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ถึงปีที่ 4 ระดับปริญญาตรี คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ประกอบด้วย 6 สาขาวิชา จำนวน 1,323 คน

1.3.1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ถึงปีที่ 4 ระดับปริญญาตรี คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำนวน 307 คน

1.3.2 ขอบเขตด้านเนื้อหา

1.3.2.1 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา และสาขาวิชา

1.3.2.2 ความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ

1.3.2.3 ทัศนคติที่มีต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ

1.3.3 ขอบเขตด้านตัวแปร ประกอบด้วย 2 ตัวแปร

1.3.3.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) ได้แก่ ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา และสาขาวิชา

1.3.3.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variables) ได้แก่

1) ความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ

2) ทัศนคติที่มีต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ

1.3.4 ขอบเขตด้านเวลา การศึกษาครั้งนี้ ทำการเก็บข้อมูลโดยนำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลจากนักศึกษาชั้นปีที่ 1 - ชั้นปีที่ 4 คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ตั้งแต่เดือนธันวาคม พ.ศ. 2560 ถึงเดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2561

1.3.5 ขอบเขตด้านพื้นที่ ในการศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษาได้เลือกศึกษาเฉพาะนักศึกษาชั้นปีที่ 1 - ชั้นปีที่ 4 คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

*หมายเหตุ เลือกศึกษาเฉพาะนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่ศึกษาระดับปริญญาตรี 4 ปี ไม่รวมเทียบโอน

1.4 สมมติฐานการวิจัย

1.4.1 นักศึกษาที่มีเพศ ระดับการศึกษา และสาขาวิชาแตกต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ แตกต่างกัน

1.4.2 นักศึกษาที่มีเพศ ระดับการศึกษา และสาขาวิชาแตกต่างกัน มีความทัศนคติต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ แตกต่างกัน

1.5 กรอบแนวความคิด

การศึกษาเรื่อง ความรู้และทัศนคติของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่มีต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ ผู้ศึกษาได้กำหนดกรอบแนวคิดในการศึกษาดังนี้

ภาพที่ 1.1 แสดงกรอบแนวคิดการวิจัย

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาให้กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้เป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้า หรือทำการวิจัยในประชากรกลุ่มต่างๆ และใช้วางแผนการเผยแพร่ข้อมูลความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ แก่ประชาชนเพื่อเป็นการส่งเสริมโภชนาการที่ดี

1.7 นิยามศัพท์เฉพาะ

1.7.1 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา หมายถึง คุณสมบัติเฉพาะของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ได้แก่

1.7.1.1 เพศ หมายถึง สิ่งที่แสดงลักษณะความแตกต่างของนักศึกษา คือ เพศชาย และ เพศหญิง

1.7.1.2 ระดับการศึกษา หมายถึง ระดับชั้นที่นักศึกษา กำลังศึกษาอยู่ในคณะเทคโนโลยี คหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร แบ่งเป็น 4 กลุ่ม คือ ชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4

1.7.1.3 สาขาวิชา หมายถึง หลักสูตรการจัดการเรียนการสอนเฉพาะของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร แบ่งออกเป็น 6 สาขาวิชา ได้แก่ สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร สาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหาร สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย สาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น

1.7.2 ความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ หมายถึง ความรู้ที่เกิดจากการได้รับข่าวสารโดยการฟังและมองเห็น ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเรื่องราวต่างๆ เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ

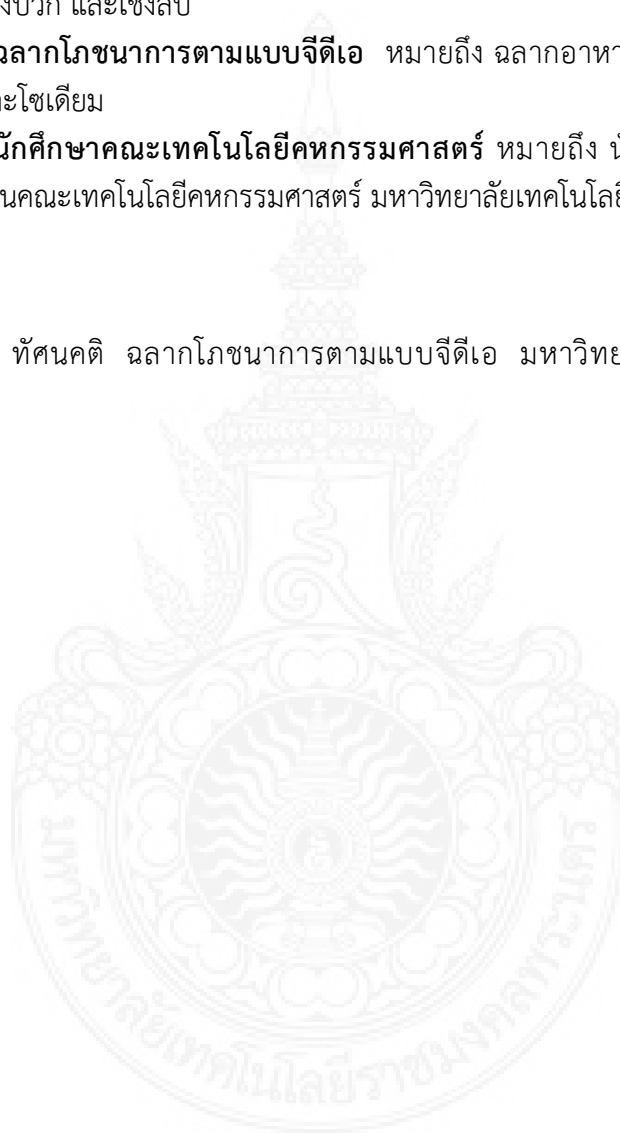
1.7.3 ทักษะคดีที่มีต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ หมายถึง ทักษะที่ ความรู้สึกนึกคิด และความโน้มเอียงของบุคคล ที่มีต่อข้อมูลข่าวสารที่ได้รับมาเกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ ซึ่งเป็นไปได้ทั้งเชิงบวก และเชิงลบ

1.7.4 ฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ หมายถึง ฉลากอาหารที่มีการแสดงค่าพลังงาน น้ำตาล ไขมัน และโซเดียม

1.7.5 นักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ หมายถึง นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่กำลังศึกษาอยู่ในคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

1.8 คำสำคัญ

ความรู้ ทักษะคดี ฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาความรู้และทัศนคติของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่มีต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ ผู้ศึกษาได้รวบรวมวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

- 2.1 แนวคิดเกี่ยวกับความรู้
- 2.2 แนวคิดเกี่ยวกับทัศนคติ
- 2.3 ความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ
- 2.4 บริบทของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
- 2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับความรู้

2.1.1 ความหมายของความรู้

Good (1973) ความรู้ หมายถึง ข้อเท็จจริง กฎเกณฑ์และรายละเอียดต่างๆ ที่มนุษย์ได้รับและมีการเก็บรวบรวมสะสมไว้

Bloom (1975) ความรู้ หมายถึง เรื่องที่เกี่ยวเนื่องกับการระลึกถึงสิ่งเฉพาะ ระลึกถึงวิธีและกระบวนการต่างๆ โดยที่วัตถุประสงค์ของความรู้นั้นย้ำในเรื่องกระบวนการทางจิตวิทยาของความจำเป็นในการเชื่อมโยงการจัดระบบใหม่

อนุกุล (2551) ความรู้ หมายถึง ความรู้เกิดจากความเชื่อของคน ซึ่งอาจจะเป็นความเชื่อที่ถูกหรือผิดก็ได้ ซึ่งความรู้นั้นขึ้นอยู่กับเหตุผล และความเหมาะสม

ฉินษาพัฒน์ (2552) ความรู้ หมายถึง มวลประสบการณ์ที่บุคคลได้ศึกษาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับปรากฏการณ์ และรายละเอียดต่างๆ โดยผ่านการรวบรวมและสะสมไว้เพื่อทำประโยชน์และยังหมายถึง สิ่งที่เกี่ยวข้องกับการระลึกถึงเฉพาะเรื่อง หรือเรื่องทั่วไป เป็นพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการรู้ การจำข้อเท็จจริงต่างๆ รวมถึงการพัฒนาความสามารถทักษะทางสติปัญญา ซึ่งเริ่มจากระดับความรู้ง่ายๆ และเพิ่มการใช้ความคิดและพัฒนาสติปัญญาขึ้นเรื่อยๆ ตามลำดับขั้น

ประไพพรรณ (2557) ความรู้ หมายถึง พฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการระลึกถึงข้อเท็จจริง ประสบการณ์ รวมทั้งรายละเอียดต่างๆ ที่มนุษย์ได้รับและเก็บรวบรวมสะสมไว้อย่างเป็นระบบ ซึ่งเรียงลำดับจากความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินผลตามวัตถุประสงค์ความรู้นั้นๆ

นภา (2553) ความรู้ หมายถึง สิ่งที่สั่งสมมาจากการเรียนรู้ หรือประสบการณ์ ทั้งที่ได้รับจากการได้ยิน ได้ฟัง ได้คิด หรือได้ปฏิบัติ ซึ่งสามารถนำไปสู่การกระทำที่มีประสิทธิภาพ และความรู้สามารถเกิดขึ้นใหม่ได้เสมอ

สรุปได้ว่า ความรู้ หมายถึง พฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการระลึกถึงข้อเท็จจริง ประสบการณ์ รวมทั้งรายละเอียดต่างๆ ที่มนุษย์ได้รับและมีการเก็บรวบรวมสะสมไว้ ทั้งที่ได้รับจากการได้ยิน ได้ฟัง ได้คิด หรือได้ปฏิบัติ ซึ่งสามารถนำไปสู่การกระทำที่มีประสิทธิภาพ

2.1.2 ที่มาของความรู้

ความรู้มีที่มา 3 ประการ (เอกนรินทร์, 2553) คือ

2.1.2.1 ความรู้ที่เกิดจากประสาทสัมผัสหรือความรู้ประจักษ์ ได้แก่ ความรู้ที่เกิดขึ้นเมื่อประสาทสัมผัสต่างๆ ประสบกับอารมณ์ที่เป็นคู่กัน ซึ่งสิ่งเหล่านี้เรารู้ได้โดยตรง

2.1.2.2 ความรู้ที่เกิดจากการอนุมาน หรือการคิดหาเหตุผล ได้แก่ ความรู้ที่อาศัยข้อมูลหรือความรู้ประจักษ์เป็นพื้นฐาน แล้วคิดสืบสวนไปหาสิ่งที่ยังไม่รู้

2.1.2.3 ความรู้ที่เกิดขึ้นโดยอาศัยพยานและหลักฐาน ได้แก่ ความรู้ที่เกิดจากการบอกเล่าของบุคคลที่เชื่อถือได้ หรือได้จากหลักฐานที่เกิดจากบุคคลวัตถุ หรือสถาบันที่น่าเชื่อถือ

2.1.3 ประเภทของความรู้

ความรู้ประกอบด้วยสิ่งต่างๆ หลายประการ (เอกนรินทร์, 2553) ซึ่งประเภทของความรู้แบ่งออกเป็น 12 ประการ ดังนี้

2.1.3.1 ความรู้เกี่ยวกับสิ่งเฉพาะ เป็นการจดจำสิ่งต่างๆ อย่างโดดเดี่ยว เป็นการเชื่อมโยงสัญลักษณ์กับสิ่งที่เป็นรูปธรรม เป็นรากฐานของการสร้างความคิดที่เป็นนามธรรม

2.1.3.2 ความรู้เกี่ยวกับความหมายของคำ เป็นความรู้เกี่ยวกับความหมายของสัญลักษณ์ของศัพท์ต่างๆ เป็นข้อความหรือศัพท์ทางเทคนิค

2.1.3.3 ความรู้เกี่ยวกับข้อเท็จจริงเฉพาะ เช่น ความรู้เกี่ยวกับชื่อบุคคล สถานที่ เหตุการณ์ เวลา

2.1.3.4 ความรู้เกี่ยวกับวิถีทางในการจัดการกับสิ่งเฉพาะ เช่น ความรู้ในการจัดระเบียบ การศึกษา การวิจารณ์ วิธีการสืบสวน

2.1.3.5 ความรู้ในระเบียบแบบแผนของกลุ่ม เป็นสิ่งกำหนดเอาไว้โดยอาศัยข้อตกลงของกลุ่ม ของวงอาชีพ

2.1.3.6 ความรู้เกี่ยวกับแนวโน้ม หรือเหตุการณ์ตามลำดับต่อเนื่อง เป็นความรู้เกี่ยวกับกระบวนการ

2.1.3.7 ความรู้เกี่ยวกับการจัดแยกประเภท

2.1.3.8 ความรู้เกี่ยวกับเกณฑ์

2.1.3.9 ความรู้เกี่ยวกับวิธีการ เช่น ความรู้เกี่ยวกับวิธีการทางวิทยาศาสตร์

2.1.3.10 ความรู้เกี่ยวกับนามธรรมชาติของวิชาการด้านต่างๆ ด้านใดด้านหนึ่งส่วนมากเป็นทฤษฎี กฎเกณฑ์ เป็นระดับสูงสุดของนามธรรม

2.1.3.11 ความรู้เกี่ยวกับหลักการและสรุป

2.1.3.12 ความรู้เกี่ยวกับทฤษฎีและโครงสร้าง เป็นการรวมหลักการ หรือสรุปเข้าเกี่ยวพันกันเป็นระบบ

2.1.4 การแบ่งระดับของความรู้

Bloom (1975) ได้จำแนกระดับความรู้ไว้ 6 ระดับ ได้แก่

2.1.4.1 ระดับที่ระลึกได้ (Recall) หมายถึง การเรียนรู้ในลักษณะที่จำเรื่องเฉพาะ วิธีปฏิบัติ กระบวนการ และแบบแผนได้ ความสำเร็จระดับนี้ จะแสดงให้เห็นได้จากความสามารถในการนำข้อมูลจากความจำออกมาได้

2.1.4.2 ระดับที่รวบรวมสาระสำคัญได้ (Comprehension) หมายถึง การเรียนรู้ในขั้นนี้เกี่ยวข้องกับกำกับการจับความได้ การเข้าใจความหมาย การเข้าใจเนื้อหาวิชา และความสามารถในการทำความเข้าใจสิ่งที่ต้องการจะถ่ายทอดให้ผู้เรียนรู้ หรือทำความเข้าใจสิ่งที่ผู้อื่นถ่ายทอดให้แก่เรา ซึ่งมักจะปรากฏในลักษณะการอ่านเนื้อหาที่กำหนดให้ แล้วอธิบายความหมายหรือใจความที่อ่านนั้นโดยการแปลความหมาย ดีความ ย่อความ เก็บใจความ หรือคาดคะเนเหตุการณ์

2.1.4.3 ระดับการนำความรู้ไปใช้ (Application) การเรียนรู้ในระดับนี้ต้องอาศัยทั้งความจำและความเข้าใจ เพราะเป็นการนำความรู้ที่เป็นนามธรรม (Abstractions) ไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ที่เป็นจริง (Concrete situations) ความรู้ที่เป็นนามธรรมอาจจะอยู่ในรูปของแนวคิดต่างๆ ไป กฎของการดำเนินการหรือวิธีการต่างๆ หลักการทางวิชาการและทฤษฎีต่างๆ ที่ต้องอาศัยทั้งความจำและการประยุกต์เพื่อความเหมาะสม

2.1.4.4 ระดับการวิเคราะห์ความรู้ (Analysis) การเรียนรู้ในระดับการวิเคราะห์นี้เป็นการแตกเนื้อหาทั้งหมดออกเป็นส่วนย่อยๆ หรือเป็นแนวคิดย่อยๆ แล้วศึกษาส่วนย่อยหรือแนวคิดย่อยแต่ละส่วนศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างส่วนย่อยๆ และความสัมพันธ์ระหว่างส่วนย่อยกับส่วนใหญ่ เพื่อให้เป็นที่เข้าใจกระจ่างชัดยิ่งขึ้น และเพื่อระบุให้เห็นว่าเนื้อหาความรู้ที่มีการจัดระบบเนื้อหาอย่างไรการวิเคราะห์ความรู้ จำเป็นต้องกระทำอย่างมีเหตุผล บางครั้งจำเป็นต้องแยกแยะความจริงกับสมมติฐานออกจากกัน หรือแยกความจริงออกจากค่านิยม

2.1.4.5 ระดับการสังเคราะห์ความรู้ (Synthesis) การสังเคราะห์ หมายถึง การนำส่วนย่อยๆ มาประกอบเข้ากันเป็นรูปใหม่ เป็นการนำแนวคิดมาจัดกลุ่มเกิดเป็นรูปแบบใหม่ หรือเป็นการจัดสิ่งต่างๆ เข้าเป็นโครงสร้างใหม่ การเรียนรู้ในขั้นนี้ ผู้เรียนจะต้องมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

2.1.4.6 ระดับการประเมินผล (Evaluation) การเรียนรู้ในระดับนี้เกี่ยวข้องกับความสามารถในการตัดสินคุณค่าของความคิด วิธีการ วัสดุอุปกรณ์ และกระบวนการดำเนินงาน และวิธีแก้ปัญหา โดยมีหลักเกณฑ์หรือมาตรฐานที่เหมาะสม หลักเกณฑ์ที่ตั้งไว้เปรียบเสมือนสายวัดสำหรับช่างตัดเสื้อที่ต้องใช้เพื่อให้ผลงานได้มาตรฐาน

2.1.5 การวัดความรู้

การวัดความรู้เป็นการวัดความสามารถด้านการระลึกออกของความจำ เป็นการวัดเกี่ยวกับเรื่องราวที่เคยมีประสบการณ์ หรือเคยรู้เคยเห็นและทำมาก่อน การวัดความรู้อาจใช้แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ (Achievement Test) ซึ่งเป็นการวัดความสามารถทางปัญญาและทักษะต่างๆ ตลอดจนสมรรถภาพด้านต่างๆ ที่ได้รับจากการเรียนรู้ในอดีต (เอกนรินทร์, 2553) ซึ่งสรุปได้ดังนี้

2.1.5.1 ถ้ามารู้เกี่ยวกับคำศัพท์และนิยาม ได้แก่ โจทย์ที่ถามว่าคำถามหรือกลุ่มคำที่ใช้ในวิชานั้นๆ คืออะไร มีความหมายทั่วไป หรือความหมายเฉพาะว่าอย่างไร

2.1.5.2 ถ้ามารู้เกี่ยวกับกฎและความเป็นจริง ได้แก่ การถามสูตร กฎเกณฑ์ ความจริง ข้อเท็จจริง เรื่องราว ใจความ หรือเนื้อความสำคัญต่างๆ ตามที่ได้พิสูจน์แล้ว

2.1.5.3 ถามความรู้ในวิธีการ คือ ถามว่าเรื่องราวหรือเหตุการณ์นั้นๆ หรือข้อความต่างๆ ที่ได้มานั้นมีที่มาอย่างไร ใช้ระเบียบวิธีการอะไร และดำเนินการเป็นขั้นๆ อย่างไร

2.1.5.4 ถามความรู้เกี่ยวกับเกณฑ์ ได้แก่ คำถามต้องการจะวัดว่าผู้ตอบสามารถจดจำกฎเกณฑ์ต่างๆ สำหรับใช้ในการวินิจฉัยและตรวจสอบข้อเท็จจริงต่างๆ ได้หรือไม่

2.1.5.5 ถามเกี่ยวกับลำดับขั้น และแนวโน้มว่าเหตุการณ์ต่างๆ มีความเคลื่อนไหวโน้มเอียงหรือเจริญเสื่อมไปในทิศทางใด ตามลำดับกาลเวลาอย่างไร

2.1.5.6 ถามเกี่ยวกับการจำแนกประเภท ได้แก่ คำถามที่ใช้จัดประเภทสิ่งของ หรือเรื่องราวและเหตุการณ์ต่างๆ ให้เข้าเป็นหมวดหมู่ตามประเภท ตามชนิดเรื่องราวนั้นๆ

2.1.5.7 ถามเกี่ยวกับวิธีการหรือวิธีการดำเนินงาน คือถามว่า การที่ได้มาซึ่งผลลัพธ์ต่างๆ นั้น จะต้องใช้เทคนิคอะไร หรือมีวิธีปฏิบัติอย่างไร

2.1.5.8 ถามความรู้รอบยอดในเรื่องคำถามที่จะวัดว่าผู้ตอบสามารถจำข้อสรุปหรือหลักการใหญ่ๆ ของเนื้อหาวิชานั้นได้หรือไม่

2.1.5.9 ถามความรู้เกี่ยวกับวิชาการ และการขยายหลักวิชาการ ได้แก่ คำถามที่มุ่งวัดว่าผู้ตอบสามารถจำหลักการต่างๆ อันเป็นสาระสำคัญของวิชานั้นๆ ได้หรือไม่

2.1.5.10 ถามความรู้เกี่ยวกับทฤษฎี และโครงสร้าง เป็นคำถามที่จะวัดว่าผู้ตอบสามารถระลึกและนำความสัมพันธ์จากทฤษฎีและหลักวิชาการต่างๆ มาสรุปเป็นเนื้อความใหญ่ๆ เรื่องเดียวกันได้หรือไม่

2.2 แนวคิดเกี่ยวกับทัศนคติ

2.2.1 ความหมายของทัศนคติ

เอกนรินทร์ (2553) ทัศนคติ หมายถึง ความรู้คิดเชิงประมาณค่า ความรู้สึกและความพร้อมกระทำของบุคคลเพื่อให้สอดคล้องกับความรู้สึกของตนต่อสิ่งนั้น

คุณาสิริ (2548) ทัศนคติ หมายถึง ท่าทีหรือความรู้สึกนึกคิดของบุคคลที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นไปในทางบวกหรือในทางลบก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับว่าบุคคลนั้นๆ ได้รับข่าวสารความรู้เพื่อส่งเสริมทัศนคติที่ถูกต้องหรือไม่ อย่างไร และทัศนคติต่างๆ นี้ อาจส่งผลโดยตรงต่อพฤติกรรมที่บุคคลนั้นๆ แสดงออกมา

ราชบัณฑิตยสถาน (2546) ทัศนคติ หมายถึง แนวโน้มที่บุคคลได้รับหรือเรียนรู้มา และเป็นแบบอย่างในการแสดงปฏิกิริยาสนับสนุนหรือเป็นปฏิปักษ์ต่อบางสิ่งบางอย่าง หรือต่อบุคคลบางคน ทัศนคตินี้เห็นได้จากพฤติกรรม ซึ่งอาจเป็นแบบเข้าสู่ (Approach) หรือถอนตัวออก (Withdrawal) ก็ได้

ประไพพรรณ (2557) ทัศนคติโดยทั่วไป หมายถึง ความรู้สึกหรือท่าทีของบุคคล วัตถุ สิ่งของ หรือสถานการณ์ต่างๆ ความรู้สึกหรือท่าทีนี้จะนำไปในทำนองที่พึงใจ หรือไม่พึงใจ เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยก็ได้

อนุกุล (2551) ทัศนคติ หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่างๆ อันเป็นผลเนื่องจากการเรียนรู้ประสบการณ์ และเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมต่อสิ่งเร้าต่างๆ ไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นไปในทางสนับสนุนหรือคัดค้านได้

สรุปได้ว่า ทักษะคติ หมายถึง ทักษะคติเป็นส่วนหนึ่งของบุคลิกภาพ มิได้มีตัวกำเนิด แต่เกิดจากประสบการณ์และการเรียนรู้ของบุคคล ด้วยเหตุนี้ทักษะคติจึงเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา การเรียนรู้จากแหล่งต่างๆ ทำให้บุคคลนั้นมีความรู้สึกหรือความคิดเห็นต่อสิ่งนั้นๆ ในทางบวก เช่น ชอบ รู้สึกว่าดี ฯลฯ หรือในทางลบ ไม่ชอบ เห็นว่าไม่ดี เป็นต้น

2.2.2 ประเภทของทักษะคติ

ทักษะคติเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเฉพาะบุคคล และจะแตกต่างกันตามปัจจัยแวดล้อมที่แตกต่างกันของบุคคลนั้น โดยทิศทางของทักษะคติที่บุคคลจะแสดงออกมา สามารถแบ่งออกเป็น 3 ประเภทด้วยกัน (เอกรินทร์, 2553)

2.2.2.1 ทักษะคติเชิงบวก (Positive Attitude) เป็นทักษะคติที่ชักนำให้บุคคลแสดงออก มีความรู้สึกหรืออารมณ์โต้ตอบในด้านดีต่อบุคคลอื่น เรื่องราวหรือสิ่งต่างๆ ก่อให้เกิดความรู้สึกที่ดี และความร่วมมือในทุกกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนั้นๆ และนับเป็นพื้นฐานที่ดีในการยอมรับความคิดหรือข้อมูลใหม่ๆ

2.2.2.2 ทักษะคติเชิงลบ (Negative Attitude) เป็นทักษะคติหรือความรู้สึกไม่ดีต่อบุคคลมักเกิดขึ้นร่วมกับความไม่พอใจ ไม่เชื่อถือหรือไว้วางใจ อาจมีความเคลือบแคลงระแวงสงสัย ทักษะคติในด้านลบนี้จะก่อให้เกิดอคติขึ้นในใจของบุคคล นำไปสู่การด่วนสรุปตัดสินในเรื่องต่างๆ แม้ยังไม่มีความเข้าใจในเรื่องนั้นอย่างถ่องแท้ก็ตาม

2.2.2.3 ทักษะคตินิ่งเฉย (Passive Attitude) บางครั้งบุคคลอาจไม่มีความคิดเห็นในเรื่องใดเรื่องหนึ่งอย่างสิ้นเชิงก็เป็นได้ ส่วนใหญ่มักมาจากห่างไกลจากผลกระทบที่เกิดขึ้นหรือขาดข้อมูลที่ชัดเจนเกี่ยวกับเรื่องนั้นๆ

2.2.3 ลักษณะของทักษะคติ

เอกรินทร์ (2553) กล่าวว่า องค์ประกอบทั้งสามของทักษะคติ มีลักษณะร่วมกัน 2 ประการ คือ การมีทิศทาง คือ การมีทิศทางและปริมาณขององค์ประกอบนั้นๆ

2.2.3.1 ทิศทาง (Direction) ทักษะคติมี 2 ขั้ว หรือ 2 ทิศทาง หมายถึง การประมาณค่าการรู้จัก การรู้สึกและการพร้อมกระทำไปในทางที่บวกหรือลบ ซึ่งหมายถึงดีหรือเลว ชอบ พอใจ ไม่ชอบหรือไม่พอใจ การพร้อมที่จะให้การสนับสนุนหรือช่วยเหลือ หรือการพร้อมที่จะทำลาย หรือขัดขวาง

2.2.3.2 ปริมาณ (Magnitude) หมายถึง ความเข้มข้นหรือปริมาณความรุนแรงของทักษะคติที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดไปในทางบวกหรือลบ นั่นคือ บุคคลอาจมีทักษะคติต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดอย่างรุนแรงมาก แต่มีทักษะคติต่ออีกสิ่งหนึ่งเพียงบางเบา ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสำคัญของสิ่งนั้น หรือขึ้นอยู่กับความเกี่ยวข้องกันของบุคคลต่อสิ่งนั้น เช่น พุทธศาสนามีความสำคัญและเกี่ยวข้องกับพุทธศาสนิกชนมาก คนเหล่านี้จึงมีทักษะคติที่ดีต่อพุทธศาสนาอย่างเข้มข้นหรือรุนแรง เป็นต้น

ทักษะคติมีลักษณะสำคัญ 4 ประการ คือ

1) ทักษะคติเป็นสภาวะก่อนที่พฤติกรรมโต้ตอบ (Predisposition to Response) ต่อเหตุการณ์หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยเฉพาะ หรือจะเรียกว่าเป็นสภาวะพร้อมที่จะมีพฤติกรรมจริง

2) ทศนคติ จะมีความคงตัวอยู่ในช่วงระยะเวลา (Persistent over Time) แต่ไม่ได้หมายความว่า จะไม่มีการเปลี่ยนแปลง

3) ทศนคติ เป็นตัวแปรแฝงที่นำไปสู่ความสอดคล้องระหว่างพฤติกรรมกับความรูสึกนึกคิด ไม่ว่าจะป็นรูปของการแสดงออกโดยวาจา หรือการแสดงความรู้สึกตลอดจนการที่จะต้องเผชิญหรือหลีกเลี่ยงต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

4) ทศนคติ มีคุณสมบัติของแรงจูงใจในอันที่จะทำให้บุคคลประเมิน และเลือกสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งหมายความต่อไปถึงการกำหนดทิศทางของพฤติกรรมจริงด้วย

2.2.4 องค์ประกอบของทศนคติ

Zimbardo & M.Leippe (1991) กล่าวถึงองค์ประกอบหลักของทศนคติว่ามี 5 ประการ คือ

2.2.4.1 องค์ประกอบด้านความรู้ ความนึกคิด (Cognitive Component) เป็นส่วนที่เป็นความเชื่อของบุคคลเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ทั่วไป ทั้งที่ชอบและไม่ชอบ หากบุคคลมีความรู้หรือความคิดว่าสิ่งใดดีก็มักจะมีทศนคติที่ดีต่อสิ่งนั้น หากมีความรู้มาก่อนว่าสิ่งใดไม่ดีก็จะมีทศนคติไม่ดีต่อสิ่งนั้น องค์ประกอบทางด้านความรู้ ความนึกคิด ประกอบด้วย 3 ส่วน คือ ส่วนที่เป็นความรู้เกี่ยวกับข้อเท็จจริง (Knowledge) ส่วนที่เป็นความเชื่อ และส่วนที่เป็นการประเมิน

2.2.4.2 องค์ประกอบด้านความรู้สึก (The Affective Responses) เป็นส่วนที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์ที่เกี่ยวข้องกับสิ่งต่างๆ ซึ่งมีผลแตกต่างกันไปตามบุคลิกภาพของคนนั้น เป็นลักษณะที่เป็นค่านิยมของแต่ละคน

2.2.4.3 ความตั้งใจทางด้านพฤติกรรม (Behavior Intentions) คือ ความตั้งใจที่จะแสดงออกของบุคคลต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดหรือแนวคิดหนึ่งแนวคิดใด ซึ่งเป็นผลมาจากองค์ประกอบด้านความรู้ ความคิด และความรู้สึก

2.2.4.4 พฤติกรรม (Behaviors) คือ การแสดงออกของบุคคลต่อสิ่งหนึ่ง แนวคิดหนึ่ง หรือบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ซึ่งเป็นผลมาจากองค์ประกอบด้านความรู้ ความคิด และความรู้สึก

2.2.4.5 ทศนคติ (Attitude) คือ ความโน้มเอียงในการประเมินวัตถุ แนวคิด บุคคล สถาบัน ฯลฯ

2.2.5 การเกิดและการเปลี่ยนแปลงทศนคติ

ทศนคติเกิดจากการเรียนรู้และประสบการณ์ โดยมีองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการสร้างทศนคติ ดังต่อไปนี้

2.2.5.1 วัฒนธรรม (Culture)

2.2.5.2 ครอบครัว (Family) ครอบครัวเป็นสถาบันแรกในการอบรมเลี้ยงดู จึงมีอิทธิพลมากที่สุดในการสร้างทศนคติ

2.2.5.3 กลุ่มเพื่อน (Social Group)

2.2.5.4 บุคลิกภาพ (Personality) บุคคลที่มีบุคลิกภาพต่างกัน จะมีทศนคติไม่เหมือนกัน

การเกิดทัศนคติ เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้และประสบการณ์ ตามวัฒนธรรมและกลุ่มที่บุคคลนั้นๆ เกี่ยวข้องอยู่ เมื่อมองการเกิดให้สัมพันธ์กับองค์ประกอบของทัศนคติ จะช่วยให้มองเห็นความชัดเจนยิ่งขึ้น (เอกนรินทร์, 2553)

1) การเกิดทัศนคติทางการรู้คิด เกิดจากการแบ่งกลุ่มของสิ่งที่ผ่านเข้ามาจากภายนอก เพื่อให้เกิดความง่ายในการให้ความหมายหรือความคิดเกี่ยวกับเรื่องนั้น โดยรวมสิ่งที่เหมือนกันเข้าด้วยกัน เช่น เชื่อว่าชาวเม็กซิกันสกปรกหรือขี้เกียจ จึงมีอิทธิพลให้ชาวผิวขาวไม่จ้างพวกเม็กซิกันเข้าทำงาน

2) การเกิดทัศนคติทางความรู้สึก เกิดจากความรู้สึกหรืออารมณ์ที่เป็นไปในด้านบวกหรือลบ ที่เกี่ยวข้องับเหตุการณ์ที่มาเร็ว

3) การเกิดทัศนคติทางการพร้อมกระทำ บรรทัดฐานทางสังคม จะมีอิทธิพลต่อการเกิดทัศนคติด้านนี้มาก บรรทัดฐานทางสังคมเป็นความคิดที่กลุ่มชนเชื่อว่าอะไรเป็นสิ่งที่ถูกต้องไม่ถูกต้อง จึงเป็นสิ่งที่ควบคุมการประพฤติปฏิบัติหรือการแสดงออกของแต่ละบุคคล

2.3 ความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ

2.3.1 ความหมายของฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ

ฉลากโภชนาการแบบจีดีเอ (GDA : Guideline Daily Amounts) หมายถึง การแสดงค่าพลังงาน (กิโลแคลอรี) น้ำตาล (กรัม) ไขมัน (กรัม) และโซเดียม (มิลลิกรัม) ในหนึ่งหน่วยบรรจุภัณฑ์ (ขึ้น ห่อ ซอง) ของผลิตภัณฑ์อาหารในรูปแบบของสัญลักษณ์ที่แสดงบนฉลากนอกกรอบข้อมูลโภชนาการที่เรียกว่า “สัญลักษณ์ทางโภชนาการแบบ GDA” ซึ่งเป็นการแจ้งปริมาณพลังงานและสารอาหารที่มีอยู่ในจริงในผลิตภัณฑ์อาหารต่อหนึ่งหน่วยบรรจุภัณฑ์ โดยแสดงด้านหน้าบรรจุภัณฑ์ (Front-of-pack) และแสดงควบคู่กับฉลากโภชนาการที่เป็นการแสดงค่าพลังงาน และสารอาหารต่อหนึ่งหน่วยบริโภค (สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา, 2555)

2.3.2 ความเป็นมาของการจัดทำฉลากโภชนาการแบบจีดีเอ

ปัจจุบันภาวะโภชนาการเกินเป็นภัยต่อสุขภาพของประชาชน โดยเป็นสาเหตุของการเกิดภาวะอ้วน ที่จะนำไปสู่โรคไม่ติดต่อเรื้อรัง ได้แก่ โรคเบาหวาน ความดันโลหิตสูงโรคหัวใจ ซึ่งนับวันจะทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น จากแนวโน้มการบริโภคที่เปลี่ยนไปประชาชนมีพฤติกรรมการบริโภคที่ไม่สมดุล บริโภคอาหารเกินความต้องการของร่างกาย บริโภคอาหารที่ให้พลังงานสูง เช่น ไขมัน น้ำตาล ประกอบกับบริโภคอาหารที่มีรสเค็มเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะเด็กไทยมีการบริโภคขนมที่สูงมาก ได้แก่ ข้าวเกรียบกุ้ง มันฝรั่งทอดกรอบ ข้าวโพดอบกรอบและขนมปังกรอบ เป็นต้น ซึ่งการบริโภคขนมดังกล่าวส่งผลกระทบต่อสุขภาพ นอกจากนี้ยังพบฉลากโภชนาการมีข้อมูลค่อนข้างมาก และมีขนาดเล็ก ทำให้อ่านได้ยาก จึงไม่ถูกนำไปใช้ประโยชน์อย่างที่ควร

ดังนั้น เพื่อให้เป็นไปตามนโยบายของกระทรวงสาธารณสุขที่เน้นลดการบริโภคอาหาร หวาน มัน เค็ม ต้องการเห็นผู้บริโภคชาวไทยมีสุขภาพดี ด้วยการบริโภคอาหารที่มีประโยชน์ต่อร่างกาย และต้องการให้โรคอ้วนหมดไปจากคนไทย โดยการส่งเสริมให้ผู้บริโภค โดยเฉพาะเด็กไทย ควรรู้จักการอ่านฉลากโภชนาการให้ละเอียด มีความรู้ความเข้าใจในปริมาณสารอาหารที่ได้รับต่อการบริโภคผลิตภัณฑ์อาหารแต่ละชนิด อีกทั้งปัจจุบันมีการนำเสนอสัญลักษณ์ทางโภชนาการมาแสดงอย่าง

แพร่หลายในรูปแบบที่แตกต่างกันบนฉลากด้านหน้าบรรจุภัณฑ์ซึ่งอาจทำให้ผู้บริโภคสับสน สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา (อย.) มีการพิจารณาปรับเปลี่ยนให้แสดงสัญลักษณ์ทางโภชนาการในรูปแบบเดียวกันเพิ่มเติมจากการแสดงข้อมูลโภชนาการ ซึ่งถือเป็นการพัฒนาหรือต่อยอดฉลากโภชนาการรูปแบบปัจจุบันให้อ่านและเข้าใจได้ง่าย โดยการแสดงค่าพลังงาน น้ำตาล ไขมัน และโซเดียม บนฉลากด้านหน้าบรรจุภัณฑ์หรือที่เรียกกันว่า "สัญลักษณ์ทางโภชนาการแบบจีดีเอ (GDA: Guideline Daily Amounts)" (สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา, 2555)

ล่าสุดกระทรวงสาธารณสุขได้ออกประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง อาหารที่ต้องแสดงฉลากโภชนาการ และค่าพลังงาน น้ำตาล ไขมัน และโซเดียมแบบจีดีเอ (ฉบับที่ 374) พ.ศ. 2559 เพื่อพัฒนาหรือต่อยอดการแสดงฉลากโภชนาการ โดยให้แสดงค่าพลังงาน น้ำตาล ไขมัน และโซเดียมตามแบบจีดีเอ (GDA: Guideline Daily Amounts) หรือที่เรียกว่า ฉลากหวาน มัน เค็ม ซึ่งเป็นการแสดงต่อหนึ่งหน่วยบรรจุภัณฑ์ไว้ด้านหน้าบรรจุภัณฑ์ ประกาศ ณ วันที่ 24 มีนาคม พ.ศ. 2559 (สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา, 2555)

2.3.3 อาหารที่ต้องแสดงฉลากโภชนาการแบบจีดีเอ

อาหารที่ต้องแสดงฉลากโภชนาการแบบจีดีเอ ค่าพลังงาน น้ำตาล ไขมัน โซเดียม (สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา, 2555) ดังนี้

2.3.3.1 อาหารขบเคี้ยว ได้แก่

- 1) มันฝรั่งทอดกรอบหรืออบกรอบ
- 2) ข้าวโพดคั่วหรืออบกรอบ
- 3) ข้าวเกรียบ ทอด หรืออบกรอบ หรืออาหารขบเคี้ยวชนิดอบพอง
- 4) ถั่วหรือนัตทอด หรืออบกรอบ หรืออบเกลือ หรือเคลือบปรุงรส
- 5) สาหร่ายทอด หรืออบกรอบ หรือเคลือบปรุงรส
- 6) ปลาเส้นทอด หรืออบกรอบหรือปรุงรส

2.3.3.2 ซ็อกโกแลต และผลิตภัณฑ์ในทำนองเดียวกันนี้

2.3.3.3 ผลิตภัณฑ์ขนมอบ ได้แก่

- 1) ขนมปังกรอบ หรือแครกเกอร์ หรือบิสกิต
- 2) เวเฟอร์สอดไส้
- 3) คุกกี้
- 4) เค้ก
- 5) พาย เพสตรี ทั้งชนิดที่มีและไม่มีไส้

2.3.3.4 อาหารกึ่งสำเร็จรูป ได้แก่

- 1) ก๋วยเตี๋ยว ก๋วยจั๊บ บะหมี่ เส้นหมี่ และวุ้นเส้นไม่ว่าจะมีการปรุงแต่งหรือไม่ก็ตาม พร้อมซองเครื่องปรุง
- 2) ข้าวต้มที่ปรุงแต่ง และโจ๊กที่ปรุงแต่ง

2.3.3.5 อาหารมือหลักที่เป็นอาหารจานเดียว ซึ่งต้องเก็บรักษาไว้ในตู้เย็นหรือตู้แช่แข็งตลอด ระยะเวลาจำหน่าย

2.3.4 รูปแบบและเงื่อนไขของฉลากโภชนาการแบบจีดีเอ

ฉลากโภชนาการแบบจีดีเอ มีรูปแบบ และเงื่อนไข (สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา, 2555) ดังนี้

2.3.4.1 รูปแบบในการแสดงสัญลักษณ์ทางโภชนาการแบบจีดีเอ (GDA: Guideline Daily Amounts) มีดังนี้

- 1) รูปทรงกระบอกหัวท้ายมนแนวตั้งเรียงติดกันจำนวน 4 แห่ง เพื่อแสดงค่าพลังงาน น้ำตาล ไขมัน และโซเดียม ตามลำดับ
- 2) สีขอบของทรงกระบอกให้แสดงสีใดสีหนึ่ง ดังต่อไปนี้ คือ สีดำ หรือสีน้ำเงินเข้ม หรือสีขาว แล้วแต่กรณีและต้องตัดกับสีพื้นของฉลาก
- 3) สีพื้นภายในรูปทรงกระบอกต้องเป็นสีขาวเท่านั้น
- 4) เส้นขีดภายในรูปทรงกระบอกทุกเส้นให้เป็นสีดำหรือสีน้ำเงินเข้ม และต้องเป็นสีเดียวกับสีตัวอักษรที่แสดงภายในรูปทรงกระบอก
- 5) ให้แสดงไว้บริเวณส่วนหน้าของบรรจุภัณฑ์ที่เห็นได้ง่ายและอ่านได้ชัดเจน

2.3.4.2 ให้แสดงค่าพลังงาน น้ำตาล ไขมัน และโซเดียม ด้วยรูปแบบและขนาดตัวอักษรที่เห็นได้ง่ายและอ่านได้ชัดเจน ไว้ในรูปทรงกระบอกเรียงตามลำดับ ดังนี้

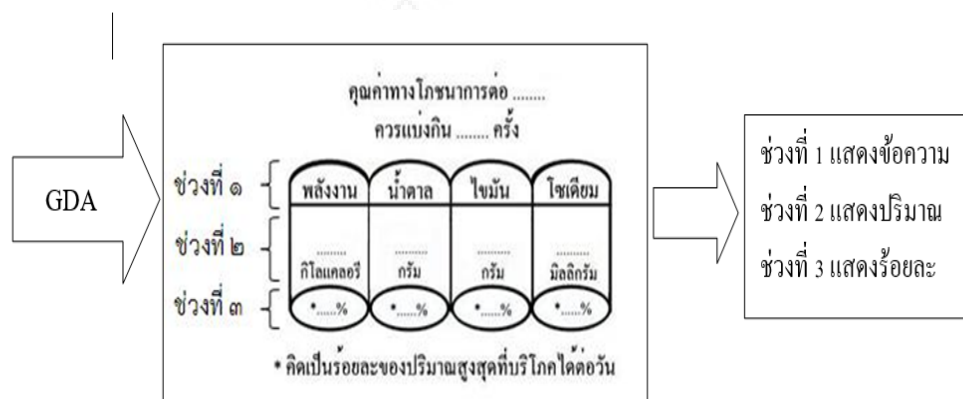
- 1) ช่วงที่ 1 แสดงข้อความ “พลังงาน น้ำตาล ไขมัน และโซเดียม” ด้วยสีเดียวกับเส้นขีดภายในรูปทรงกระบอก
- 2) ช่วงที่ 2 แสดงค่าพลังงาน น้ำตาล ไขมัน และโซเดียม เป็นค่าต่อหนึ่งหน่วยบรรจุภัณฑ์ ที่คำนวณจากปริมาณหนึ่งหน่วยบริโภคคูณจำนวนหน่วยบริโภค
 - 2.1) หน่วยของพลังงานเป็นกิโลแคลอรี
 - 2.2) หน่วยของน้ำตาลเป็นกรัม หรือ ก.
 - 2.3) หน่วยของไขมันเป็นกรัม หรือ ก.
 - 2.4) หน่วยของโซเดียมเป็นมิลลิกรัม หรือ มก.
- 3) ช่วงที่ 3 แสดงค่าพลังงาน น้ำตาล ไขมัน และโซเดียมเป็นร้อยละ ดังนี้
 - 3.1) ค่าพลังงานเป็นร้อยละของพลังงาน 2,000 กิโลแคลอรี
 - 3.2) ค่าน้ำตาลคิดเป็นร้อยละของน้ำตาล 65 กรัม
 - 3.3) ค่าไขมันและโซเดียมคิดเป็นร้อยละของไขมัน 65 กรัม และโซเดียม 2,400 มิลลิกรัม

2.3.4.3 แสดงข้อความด้วยขนาดตัวอักษรที่เห็นได้ง่ายและอ่านได้ชัดเจน ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

- 1) ข้อความ “คุณค่าทางโภชนาการต่อ...” (ช่องว่างที่เว้นไว้ให้แสดงปริมาณที่เข้าใจง่ายของหนึ่งหน่วยบริโภค เช่น ต่อ 1 ถ้วย ต่อ 1 ซอง ต่อ 1 กล่อง ต่อ 1 ถู) โดยแสดงไว้เหนือรูปทรงกระบอก

2) ข้อความ “ควรแบ่งกิน...ครั้ง” (ช่องว่างที่เว้นไว้ให้แสดงจำนวนครั้งที่แนะนำให้กินสำหรับในกรณีที่หนึ่งหน่วยบรรจุภัณฑ์มีปริมาณมากกว่าหนึ่งหน่วยบริโภค) โดยแสดงไว้ใต้ข้อความ “คุณค่าทางโภชนาการต่อ...”

3) ข้อความ “คิดเป็นร้อยละของปริมาณสูงสุดที่บริโภคได้ต่อวัน” ให้แสดงไว้ใต้รูปทรงกระบอก

ภาพที่ 2.1 แสดงรูปแบบของฉลากโภชนาการแบบ GDA
ที่มา: สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา (2555)

2.3.5 วิธีการอ่านฉลากโภชนาการแบบ GDA

การอ่านฉลากโภชนาการเป็นการอ่านข้อมูลโภชนาการในกรอบข้อมูลโภชนาการให้เข้าใจ เพื่อนำมาประกอบการตัดสินใจเลือกซื้อหรือเลือกบริโภคให้ตรงกับความต้องการและเกิดประโยชน์ต่อตนเอง ประกอบด้วยข้อมูลโภชนาการต่างๆ ดังนี้ (สุดารัตน์, 2555)

2.3.5.1 หนึ่งหน่วยบริโภค (Serving Size) หมายถึง ปริมาณที่คนปกติบริโภคอาหารชนิดนั้นใน 1 ครั้ง หรือ “กินครั้งละ” เป็นปริมาณที่ผู้ผลิตแนะนำให้ผู้บริโภคกิน ซึ่งเมื่อกินในปริมาณเท่าที่แนะนำจะได้รับสารอาหารตามที่ระบุอยู่ในช่วงต่อไปของกรอบข้อมูลโภชนาการ โดยแสดงเป็น 2 ส่วนด้วยกัน ส่วนแรกบอกปริมาณที่เห็นได้ง่าย เช่น กระป๋อง ชีส และถ้วยแก้ว เป็นต้น จากนั้นจึงกำกับด้วยน้ำหนักหรือปริมาตรเป็นระบบเมตริก เช่น คนปกติดื่มนมครั้งละ 1 ถ้วย ขนาด 200 มิลลิเมตร ค่าหนึ่งหน่วยบริโภคเป็น 1 ถ้วย (200 มล.)

2.3.5.2 จำนวนหน่วยบริโภคต่อหนึ่งภาชนะบรรจุ (Servings per Container) หมายถึง ท่อนี้กล่องนี้ขวดนี้บริโภคได้กี่ครั้งต่อภาชนะบรรจุเช่น อาหารที่อยู่ในภาชนะบรรจุขนาด 200 กรัม บริโภคได้ 1 ครั้ง ปริมาณ 100 กรัม แสดงว่าจำนวนหน่วยบริโภคต่อภาชนะบรรจุเป็น 2

2.3.5.3 คุณค่าทางโภชนาการต่อหนึ่งหน่วยบริโภค หมายถึง การบริโภคใน 1 ครั้งตาม ปริมาณที่ระบุไว้ร่างกายจะได้รับสารอาหารอะไรบ้าง ปริมาณน้ำหนักรวมเท่าไรและปริมาณนี้คิดเป็นร้อยละเท่าไรของปริมาณที่ควรได้รับในหนึ่งวัน สำหรับวิตามินและเกลือแร่แสดงเป็นค่าร้อยละของปริมาณที่แนะนำต่อวันเท่านั้น โดยไม่มีค่าปริมาณจริงกำกับ เนื่องจากปริมาณความต้องการ

สารอาหารประเภทนี้มีปริมาณต่ำมากและนิยมใช้หน่วยที่หลากหลาย ซึ่งอาจก่อให้เกิดความสับสนต่อผู้บริโภคการระบุเป็นร้อยละตามความต้องการของร่างกาย จึงทำให้เข้าใจได้ง่ายกว่า

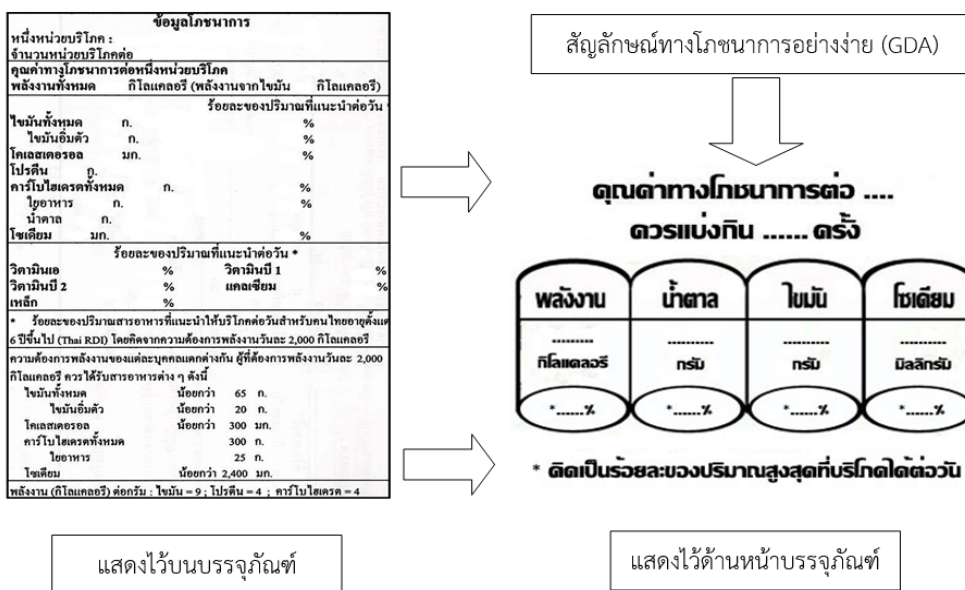
2.3.5.4 ร้อยละของปริมาณที่แนะนำต่อวัน หมายถึง สารอาหารที่มีในอาหารจากการบริโภคใน 1 ครั้ง เมื่อคิดเทียบกับปริมาณที่ควรได้รับต่อวัน โดยคิดเป็นสัดส่วนหรือร้อยละเท่าไรที่ควรจะได้รับต่อวันสำหรับค่าพลังงานนั้นคิดเทียบสำหรับคนที่ต้องการพลังงานวันละ 2,000 กิโลแคลอรีคือ ท งานหนักปานกลาง เช่น ลิ้นจี่กระป๋องหนึ่ง มีหน่วยบริโภคคือ 4 ลูก รวมน้ำเชื่อมจะให้คาร์โบไฮเดรต 25 กรัม ในแต่ละวันแนะนำให้บริโภคคาร์โบไฮเดรต 300 กรัม เมื่อคำนวณเทียบพบว่า การบริโภคลิ้นจี่ 4 ลูก รวมน้ำเชื่อม ได้รับคาร์โบไฮเดรต คิดเป็นร้อยละ 8 ของปริมาณแนะนำต่อวันเท่านั้น หมายความว่า ต้องบริโภคคาร์โบไฮเดรตเพิ่มจากอาหารอื่นอีกร้อยละ 92 สำหรับโปรตีน และน้ำตาลไม่กำหนดให้แสดงเป็นร้อยละ เนื่องจากโปรตีนมีหลายชนิดบางชนิดเป็นโปรตีนที่มีคุณภาพสูง เช่น โปรตีนของนมหรือเนื้อสัตว์ ในขณะที่โปรตีนบางชนิดมีคุณภาพต่ำกว่า เช่น โปรตีนของเอ็นหรือหนัง หากกำหนดเป็นร้อยละอาจจะทำให้เข้าใจผิดได้ จึงกำหนดให้ แสดงหน่วยเป็นกรัม หากต้องการทราบว่าเป็นโปรตีนจากแหล่งอาหารอะไรให้ดูจากส่วนประกอบบนฉลาก สำหรับน้ำตาลนั้นเป็นส่วนหนึ่งของคาร์โบไฮเดรต โดยได้แสดงเป็นร้อยละ ดังนั้นน้ำตาลจึงแสดงน้ำหนักเป็นกรัมเท่านั้น

2.3.5.5 Thai Recommended Daily Intakes (Thai RDI) หมายถึง ร้อยละของปริมาณ สารอาหารที่แนะนำ ให้บริโภคต่อวัน สำหรับคนไทยอายุตั้งแต่ 6 ปี ขึ้นไป โดยคิดจากความต้องการ พลังงานวันละ 2,000 กิโลแคลอรี

ความสำคัญของสารอาหารที่บังคับให้แสดงพลังงาน คนทั่วไปที่ทำงานหนักปานกลางต้องการพลังงานวันละประมาณ 2,000 กิโลแคลอรีผู้ที่ทำงานหนัก เช่น กรรมกร นักกีฬา ต้องการพลังงานมากกว่านี้ หรือผู้ที่ทำงานเบาว่าต้องการพลังงานน้อยกว่านี้ สารอาหารที่ให้พลังงาน คือ คาร์โบไฮเดรต โปรตีน และไขมัน ปริมาณสารอาหารทั้ง 3 ที่แนะนำให้บริโภคในฉลากโภชนาการเทียบสำหรับผู้ที่ต้องการพลังงานวันละประมาณ 2,000 กิโลแคลอรีหากต้องการพลังงานมากหรือน้อยกว่านี้ให้ปรับเพิ่มหรือลดลงตามส่วน แต่ไม่ควรกินให้ได้พลังงานจากอย่างใดอย่างหนึ่งมากเกินไป เช่น กินแต่แป้งจำนวนมากทั้ง 2,000 กิโลแคลอรี แต่ควรกินให้เป็นสัดส่วนดังนี้ คือ จากพลังงานทั้งหมดที่ต้องการต่อวัน ควรเป็น

- 1) พลังงานที่ได้จากคาร์โบไฮเดรต ร้อยละ 60
- 2) พลังงานที่ได้จากโปรตีน ร้อยละ 10
- 3) พลังงานที่ได้จากไขมัน ร้อยละ 30 ทั้งนี้ปริมาณไขมันดังกล่าว ควรเป็น

ไขมันอิ่มตัวไม่เกินร้อยละ 10

ภาพที่ 2.2 แสดงองค์ประกอบของฉลากโภชนาการแบบจีดีเอ
ที่มา: สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา (2555)

2.3.6 ประโยชน์ของฉลากโภชนาการแบบจีดีเอ

- 2.3.6.1 ผู้บริโภคสามารถสังเกตข้อมูลโภชนาการได้ง่าย เนื่องจากมีการแสดงสัญลักษณ์แบบ GDA อยู่ด้านหน้าผลิตภัณฑ์ (Front-of-Pack) ควบคู่กับการแสดงฉลากโภชนาการ
- 2.3.6.2 แสดงข้อมูลโภชนาการอย่างตรงไปตรงมา ไม่ทำให้ผู้บริโภคสับสน และเข้าใจง่ายกว่ากรอบข้อมูลโภชนาการ
- 2.3.6.3 ผู้บริโภคสามารถเปรียบเทียบคุณค่าทางโภชนาการของผลิตภัณฑ์เดียวกันได้ทันทีจากตัวเลข
- 2.3.6.4 ส่งเสริมให้ผู้บริโภครับผิดชอบตัวเองในด้านสุขภาพและส่งเสริมการบริโภคอาหารสมดุล
- 2.3.6.5 ผู้บริโภคเปรียบเทียบข้อมูลคุณค่าทางโภชนาการได้ง่ายขึ้น ก่อนตัดสินใจเลือกซื้อสินค้า และสามารถเลือกรับประทานอาหารที่มีความหวาน มัน เค็มลดลง
- 2.3.6.6 เป็นสื่อในการสอน และกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับโภชนาการ รวมทั้งปลูกฝังพฤติกรรมกรรมการบริโภคที่เหมาะสมและเป็นแนวทางให้ผู้ประกอบการพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่นำไปสู่การลดหวาน มัน เค็ม อันจะนำไปสู่การแก้ปัญหาภาวะโภชนาการเกินที่ยั่งยืนต่อไป

2.4 บริบทของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

2.4.1 ประวัติความเป็นมา

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ก่อตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 1 เมษายน พ.ศ. 2481 โดยการโอนกิจการ โรงเรียนช่างทอวัดโบสถ์มาสังกัดกองอาชีวศึกษา กรมวิชาการ เปิดสอนเฉพาะวิชาการทอ

ผ้า ปีต่อมา โรงเรียนได้เปลี่ยนเป็นโรงเรียนช่างทอวัดสามพระยา เนื่องจากย้ายมาทำการสอนที่โรงเรียนพลชัยการสามพระยา (เดิม) มีประวัติความเป็นมาดังต่อไปนี้ (<http://www.rmutp.ac.th>, 2561)

- พ.ศ. 2485 โรงเรียนได้ย้ายมาทำการสอนที่โรงเรียนพลชัยการ วัดเทวราชกุญชร จนกระทั่งถึงปัจจุบัน
- พ.ศ. 2490 กรมอาชีวศึกษาให้เปิดการสอนวิชาช่างสตรี แผนกช่างเย็บผ้าหลักสูตร 2 ปี ขึ้นอีกแผนกหนึ่ง และได้เปลี่ยนชื่อใหม่เป็น “โรงเรียนการช่างสตรี ไซติเวช”
- พ.ศ. 2492 โรงเรียนขยายการสอน โดยเปิดแผนกการช่างสตรีชั้นกลาง รับนักเรียนที่จบชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 (ม.3) เข้าเรียนหลักสูตร 3 ปี และปี พ.ศ. 2495 เปิดสอน ระดับประโยคอาชีวะชั้นสูง แผนกการช่างสตรี รับนักศึกษาที่จบชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 (ม. 6) เข้าเรียนหลักสูตร 3 ปี
- พ.ศ. 2501 กรมอาชีวศึกษามีนโยบายให้โรงเรียนเล็กรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ตอนต้น แต่ยังไม่รับมัธยมศึกษาตอนปลาย และประโยคอาชีวะชั้นสูง
- พ.ศ. 2504 มีการเปลี่ยนแปลงชั้นเรียนใหม่ทั้ง 2 ระดับ เป็นประโยคมัธยมศึกษา ตอนต้น (ม.ศ. 1-3) และประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.ศ. 4-5) สายอาชีพ
- พ.ศ. 2506 โรงเรียนขยายอาคารเรียนเพิ่มขึ้นที่ฝั่งวัดเทวราชกุญชร
- พ.ศ. 2517 โรงเรียนได้รับการยกฐานะขึ้นเป็นวิทยาลัยมีชื่อว่า “วิทยาลัยไซติเวช” และขยายการสอนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) หลักสูตร 2 ปี
- พ.ศ. 2520 วิทยาลัยได้ออนกิจการมารวมกับวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา และ เปลี่ยนชื่อเป็น “วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขต ไซติเวช”
- พ.ศ. 2523 วิทยาเขตฯ ขยายการสอนขึ้นอีกหนึ่งระดับ คือ เปิดสอนระดับ ประกาศนียบัตร ประโยคครูมัธยมหลักสูตร 1 ปี
- พ.ศ. 2531 วิทยาเขตฯ เปิดการสอนระดับประกาศนียบัตรประโยคครูมัธยม และ ได้เปิดรับ นักศึกษาที่จบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6, วช. 1 และ วช. 2) เข้าเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สายคหกรรมศาสตร์ วันที่ 15 กันยายน พ.ศ. 2531 วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ได้รับพระราชทานนาม ใหม่จากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ เป็น “สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล”
- พ.ศ. 2533 วิทยาเขตฯ ได้เปิดการสอนสาขาใหม่อีก 1 สาขา คือ สาขาอุตสาหกรรมศิลปประดิษฐ์ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง

- พ.ศ. 2536 วิทยาเขตฯ เปิดสอนสาขาวิศวกรรมศาสตร์ศึกษา-ธุรกิจงานประดิษฐ์ระดับปริญญาตรีโดย 2 ปีแรก ศึกษาที่วิทยาเขตฯ และ 2 ปีหลังศึกษาที่ศูนย์กลาง สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล จ.ปทุมธานี
- พ.ศ. 2537 วิทยาเขตฯ เปิดสอนระดับปริญญาตรีหลักสูตร 4 ปี ศึกษาที่วิทยาเขต 2 ปีแรก สาขาผ้าและเครื่องแต่งกาย-ออกแบบแฟชั่น และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นสูง สาขาผลิตภัณฑ์เสื้อผ้า
- พ.ศ. 2540 วิทยาเขตฯ เปิดสอนระดับปริญญาตรี หลักสูตรต่อเนื่อง 2 ปี สาขาอาหารและโภชนาการ และสาขาเทคโนโลยีออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม
- พ.ศ. 2541 วิทยาเขตฯ เปิดสอนระดับปริญญาตรี หลักสูตรต่อเนื่อง 2 ปี สาขาวิศวกรรมศาสตร์ศึกษา-วิศวกรรมศาสตร์ทั่วไป และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมและสาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ
- พ.ศ. 2543 วิทยาเขตฯ ปิดการสอบระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และเปิดการสอนระดับปริญญาตรีหลักสูตร 4 ปีเพิ่มอีก 2 สาขา คือ หลักสูตรวิศวกรรมศาสตร์ บัณฑิต (คศ.บ) สาขาวิชาผ้าและเครื่องแต่งกาย-ออกแบบแฟชั่น และสาขาวิชาอาหารและโภชนาการ-พัฒนาผลิตภัณฑ์
- พ.ศ. 2545 วิทยาเขตฯ เปิดรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี 2 ปีต่อเนื่อง 1 หลักสูตร คือ หลักสูตรเทคโนโลยีบัณฑิต (ทล.บ.) ออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม และปิดรับ นักศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตร์บัณฑิต (วท.บ.) เทคโนโลยีออกแบบผลิตภัณฑ์ อุตสาหกรรมศิลปะประดิษฐ์
- พ.ศ. 2546 วิทยาเขตฯ เปิดรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี 4 ปี 4 หลักสูตร คือ หลักสูตรเทคโนโลยีบัณฑิต (ทล.บ.) ออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม, หลักสูตรวิศวกรรมศาสตร์บัณฑิต (คศ.บ) ผ้าและเครื่องแต่งกาย หลักสูตรบริหารธุรกิจ บัณฑิต (บธ.บ.) ระบบสารสนเทศ และเปิดสอนหลักสูตรปริญญาตรีต่อเนื่อง 2 ปี 1 หลักสูตร คือ หลักสูตรวิศวกรรมศาสตร์บัณฑิต (คศ.บ) ผ้าและเครื่องแต่งกาย
- พ.ศ. 2548 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงลงพระปรมาภิไธยพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล เมื่อวันที่ 18 มกราคม พ.ศ. 2548 และ ได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ 19 มกราคม พ.ศ. 2548 วิทยาเขต โซติเวซ จึงได้รับการยกฐานะโดยร่วมกับวิทยาเขตเทเวศร์ วิทยาเขตพนิชยการพระนคร วิทยาเขตชุมพรเขตอุดมศักดิ์ และวิทยาเขตพระนครเหนือ ขึ้นเป็นมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร (Rajamangala University of Technology Phranakhon : RMUTP) มีฐานะเป็นนิติบุคคล สังกัดสำนักงาน คณะกรรมการ

- อุดมศึกษา (สกอ.) กระทรวงศึกษาธิการ
- พ.ศ. 2550 อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 8 มาตรา 9 และมาตรา 17(6) แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล พ.ศ. 2548 และหนังสือสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ที่ ศธ 0503(3)/ว288 ลงวันที่ 20 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2550 ประกอบกับมติสภามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล พระนคร ในการประชุมครั้งที่ 8/2550 เมื่อวันที่ 25 มิถุนายน 2550 แบ่งส่วนราชการระดับคณะในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ออกเป็น 9 คณะ ดังต่อไปนี้
1. คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
 2. คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
 3. คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน
 4. คณะบริหารธุรกิจ
 5. คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
 6. คณะวิศวกรรมศาสตร์
 7. คณะศิลปศาสตร์ประยุกต์
 8. คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น
 9. คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ
- พ.ศ. 2550 คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ ได้เปิดสอนในระดับปริญญาโท หลักสูตร 2 ปี สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ซึ่งมี 3 กลุ่มวิชา คือ ออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย อาหารและโภชนาการ และการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์
- พ.ศ. 2554 สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เสด็จพระราชดำเนินทรงเปิด “อาคารเรือนปัญญา” คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เมื่อ วันที่ 19 กรกฎาคม พ.ศ. 2554

2.4.2 วิสัยทัศน์ พันธกิจ และเป้าหมายการพัฒนาของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์

2.4.2.1 วิสัยทัศน์ (VISION)

แหล่งผลิตบัณฑิตมีอาชีพชั้นนำด้านเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ระดับ

อาเซียน

2.4.2.2 ปรัชญา (Philosophy)

สร้างคนสู่งาน เชี่ยวชาญเทคโนโลยี สร้างคนดีสู่โลกอาชีพ

2.4.2.3 ปณิธาน (Determination)

มุ่งมั่นเป็นผู้นำการจัดการศึกษาด้านวิชาชีพด้วยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
เชิงบูรณาการ พัฒนากำลังคนให้มี คุณภาพคู่คุณธรรม สู่มาตรฐานสากล

2.4.2.4 ค่านิยมองค์กร (Core Value)

HOMES

Hand-on Experience	ความชำนาญที่ได้จากการปฏิบัติ
Originality	ความมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว
Modernization	การปรับเปลี่ยนรูปแบบให้ทันสมัยอยู่เสมอ
Excellence	ความเป็นเลิศ
Social Awareness	ความรับผิดชอบต่อสังคม

2.4.2.5 อัตลักษณ์ของคณะ (IDENTITY)

บัณฑิตนักปฏิบัติ ใฝ่รู้ สู้งาน เชี่ยวชาญเทคโนโลยี มีคุณธรรม

2.4.2.6 เอกลักษณ์ของคณะ (UNIQUENESS)

มหาวิทยาลัยแห่งโลกอาชีพ

2.4.2.7 พันธกิจ (MISSION)

- 1) จัดการศึกษาที่มุ่งเน้นวิชาชีพบนพื้นฐานด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ที่มีคุณภาพตามมาตรฐานสากล
- 2) สร้างงานวิจัย สิ่งประดิษฐ์ นวัตกรรม เพื่อถ่ายทอดและสร้างมูลค่าเพิ่ม ให้แก่ภาคการผลิต และภาคบริการ
- 3) บริหารจัดการองค์กรด้วยหลักธรรมาภิบาล
- 4) ให้บริการวิชาการแก่สังคม เพื่อสร้างและพัฒนาอาชีพโดยยึดหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
- 5) ทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมและรักษาสิ่งแวดล้อม

2.4.2.8 เป้าหมายหลักใน 4 ปีข้างหน้า (พ.ศ. 2557-2560)

- 1) ผลิตบัณฑิตนักปฏิบัติที่มีคุณธรรมและจริยธรรม สำหรับการเป็นพลเมืองที่มีคุณค่าของอาเซียน
- 2) สร้างผลงานวิจัยที่มีคุณภาพก่อเกิดประโยชน์ต่อการเรียนการสอน และตอบสนองความต้องการของผู้ใช้ ประโยชน์
- 3) บริหารจัดการคณะอย่างมีประสิทธิภาพ ด้วยหลักธรรมาภิบาล
- 4) เป็นแหล่งถ่ายทอดองค์ความรู้การบริการวิชาการและเทคโนโลยีเฉพาะทาง สู่สาธารณชนและชุมชน
- 5) เป็นแหล่งอนุรักษ์ ทำนุบำรุงและสืบสานศิลปวัฒนธรรมไทยด้านเทคโนโลยี คหกรรมศาสตร์

2.4.3 สาขาวิชา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์

2.4.3.1 สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย

- 1) ชื่อหลักสูตร
คหกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย
(Bachelor of Home Economics Program in Fashion Clothing and Textile Design)
- 2) จำนวนหน่วยกิตที่เรียนตลอดหลักสูตร

- จำนวน 135 หน่วยกิต
- 3) รูปแบบของหลักสูตร
ระดับปริญญาตรี หลักสูตร 4 ปี
- 4) อาชีพที่สามารถประกอบได้หลังสำเร็จการศึกษา
- 4.1) นักออกแบบเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย
- 4.2) อาชีพอิสระในลักษณะที่ปรึกษา แนะนำด้านแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย
- 4.3) รับราชการในหน่วยงานที่เกี่ยวข้องด้านการออกแบบและตัดเย็บเสื้อผ้า
- 4.4) ประกอบกิจการด้านการออกแบบและตัดเย็บเสื้อผ้า

2.4.3.2 สาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น

- 1) ชื่อหลักสูตร
เทคโนโลยีบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น
(Bachelor of Technology Program in Fashion Merchandising Technology)
- 2) จำนวนหน่วยกิตที่เรียนตลอดหลักสูตร
จำนวน 135 หน่วยกิต
- 3) รูปแบบของหลักสูตร
หลักสูตรระดับปริญญาตรี 4 ปี
- 4) อาชีพที่สามารถประกอบได้หลังสำเร็จการศึกษา
- 4.1) ผู้จัดการสินค้าแฟชั่น
- 4.2) ผู้ช่วยผู้จัดการสินค้าแฟชั่น
- 4.3) ผู้ประกอบการธุรกิจสินค้าแฟชั่น
- 4.4) รับราชการในหน่วยงานที่เกี่ยวข้องด้านการออกแบบและธุรกิจสินค้าแฟชั่น
- 4.5) อาชีพอิสระในลักษณะที่ปรึกษาและแนะนำสินค้าแฟชั่น

2.4.3.3 สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ

- 1) ชื่อหลักสูตร
คหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ
(Bachelor of Home Economics Program in Foods and Nutrition)
- 2) จำนวนหน่วยกิตที่เรียนตลอดหลักสูตร
จำนวน 135 หน่วยกิต
- 3) รูปแบบของหลักสูตร
หลักสูตรระดับปริญญาตรี หลักสูตร 4 ปี
- 4) อาชีพที่สามารถประกอบได้หลังสำเร็จการศึกษา
- 4.1) โภชนาการ

ต่างประเทศ

- 4.2) นักกำหนดอาหาร
- 4.3) ครู/อาจารย์
- 4.4) พ่อครัว/แม่ครัวในสถานประกอบการทั้งในประเทศ และ
- 4.5) เจ้าหน้าที่สุขกรรม
- 4.6) พนักงานและผู้จัดการแผนกเบเกอรี่
- 4.7) นักเขียนและบรรณาธิการหนังสือหรือนิตยสาร
- 4.8) นักธุรกิจอาหาร
- 4.9) นักพัฒนาผลิตภัณฑ์อาหาร
- 4.10) ผู้ประเมินคุณภาพผลิตภัณฑ์อาหาร

2.4.3.4 สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร

1) ชื่อหลักสูตร

คหกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร

(Bachelor of Home Economics Program in Food Service Industry)

2) จำนวนหน่วยกิตที่เรียนตลอดหลักสูตร

จำนวน 135 หน่วยกิต

3) รูปแบบของหลักสูตร

หลักสูตรระดับปริญญาตรี 4 ปี

4) อาชีพที่สามารถประกอบได้หลังสำเร็จการศึกษา

- 4.1) ผู้ช่วยผู้จัดการ/ผู้จัดการร้านอาหาร
- 4.2) หัวหน้าฝ่ายบริการอาหารและเครื่องดื่ม
- 4.3) เจ้าของธุรกิจด้านอาหาร
- 4.4) พ่อครัว/แม่ครัว
- 4.5) รับราชการ

2.4.3.5 สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหาร

1) ชื่อหลักสูตร

วิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหาร

(Bachelor of Science Program in Food Science and Technology)

2) จำนวนหน่วยกิตที่เรียนตลอดหลักสูตร

จำนวน 136 หน่วยกิต

3) รูปแบบของหลักสูตร

4) อาชีพที่สามารถประกอบได้หลังสำเร็จการศึกษา

- 4.1) นักวิทยาศาสตร์การอาหาร
- 4.2) นักวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์
- 4.3) เจ้าหน้าที่ควบคุมคุณภาพ
- 4.4) เจ้าหน้าที่ฝ่ายผลิต

4.5) เจ้าของกิจการด้านอาหาร

2.4.3.6 สาขาวิชาบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์

1) ชื่อหลักสูตร

คหกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์
(Bachelor of Home Economics Program in Home Economics Business Administration)

2) จำนวนหน่วยกิตที่เรียนตลอดหลักสูตร

จำนวน 135 หน่วยกิต

3) รูปแบบของหลักสูตร

หลักสูตรระดับปริญญาตรี 4 ปี

4) อาชีพที่สามารถประกอบได้หลังสำเร็จการศึกษา

4.1) รับราชการ

4.2) เจ้าหน้าที่เคหกิจเกษตร

4.3) พัฒนาการ

4.4) นักธุรกิจงานดอกไม้

4.5) นักธุรกิจงานประดิษฐ์

4.6) นักออกแบบผลิตภัณฑ์งานประดิษฐ์

4.7) นักวิจัย นักวิชาการ วิทยากร

2.4.3.7 สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์

1) ชื่อหลักสูตร

คหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ (Master of Home Economics Program in Home Economics)

2) จำนวนหน่วยกิตที่เรียนตลอดหลักสูตร

จำนวน 36 หน่วยกิต

3) รูปแบบของหลักสูตร

หลักสูตรระดับปริญญาโท 2 ปี

4) อาชีพที่สามารถประกอบได้หลังสำเร็จการศึกษา

4.1) ผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์

4.2) พนักงานในหน่วยงานเอกชนและราชการในองค์กรที่เกี่ยวข้องด้าน

คหกรรมศาสตร์

4.3) ผู้บริหารในองค์กรที่มีการใช้ความรู้ด้านคหกรรมศาสตร์ทั้งใน

ภาครัฐ รัฐวิสาหกิจ และเอกชน

4.4) ที่ปรึกษาทางคหกรรมศาสตร์

4.5) นักวิจัย

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

นภา (2553) ศึกษาเรื่อง ความรู้และพฤติกรรมการดูแลสุขภาพตนเองตามหลักสุขบัญญัติแห่งชาติของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดสุรินทร์ ผลการศึกษา พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีความรู้เกี่ยวกับสุขบัญญัติแห่งชาติอยู่ในระดับปานกลาง โดยข้อความรู้ที่มีค่าคะแนนในระดับสูงคือ วันที่ 28 พฤษภาคมของทุกปีคือวันสุขบัญญัติแห่งชาติ ร่างกายควรได้ดื่มน้ำ 8-10 แก้วต่อวัน ซึ่งจะช่วยให้ระบบขับถ่ายทำงานได้ดี และควรมีการออกกำลังกายไม่น้อยกว่าสัปดาห์ละ 3 ครั้ง

อนุกุล (2551) ศึกษาเรื่อง ความรู้ทัศนคติและพฤติกรรมการบริโภคอาหารของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ผลการศึกษา พบว่า 1) นักศึกษามีความรู้เกี่ยวกับการบริโภคอาหารในระดับผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ และมีทัศนคติในระดับดี 2) ความรู้ และทัศนคติเกี่ยวกับการบริโภคอาหารของนักศึกษาแตกต่างกันตามปัจจัยพื้นฐาน ได้แก่ เพศ ระดับชั้นปีที่ศึกษา และคณะที่ศึกษา

สุปรีดา (2552) ศึกษาเรื่อง ความรู้เจตคติและการปฏิบัติในการบริโภคอาหารของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานนทบุรี เขต 1 ผลการศึกษา พบว่า 1) นักเรียนมีความรู้ในการบริโภคอาหาร โดยภาพรวมอยู่ในระดับดี 2) การเปรียบเทียบความรู้ในการบริโภคอาหารของนักเรียน จำแนกตามเพศ พบว่า เพศหญิงมีความรู้ในการบริโภคอาหารแตกต่างกับเพศชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเพศหญิงมีความรู้สูงกว่าเพศชาย

ชลีลักษณ์ (2549) ศึกษาเรื่อง ทัศนคติที่มีต่อฉลากโภชนาการของผู้บริโภคในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ผลการศึกษา พบว่า 1) กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับฉลากโภชนาการในระดับปานกลาง 2) ทัศนคติด้านความรู้สึกละและความคิดเห็นที่มีต่อฉลากโภชนาการนั้น ส่วนใหญ่เห็นด้วยว่า ฉลากโภชนาการมีประโยชน์ต่อผู้บริโภค ผู้บริโภคควรอ่านฉลากโภชนาการก่อนซื้ออาหารสำเร็จรูป

มูจลินท์ (2547) ศึกษาเรื่อง ความรู้และพฤติกรรมเกี่ยวกับการใช้ฉลากโภชนาการของประชาชน ในกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษา พบว่า 1) กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการอยู่ในระดับมาก ร้อยละ 88.00 2) กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศ และระดับการศึกษาต่างกัน จะมีความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พิรวัส (2551) ศึกษาเรื่อง ทัศนคติของผู้บริโภคต่อฉลากผลิตภัณฑ์สำเร็จรูปในอำเภอเมือง เชียงใหม่ ผลการศึกษา พบว่า 1) ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจมาก โดยเพศหญิงมีความรู้ความเข้าใจมากกว่าเพศชาย 2) ผู้ตอบแบบสอบถามมีทัศนคติต่อฉลากผลิตภัณฑ์สำเร็จรูปอยู่ในระดับมาก โดยมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการนำฉลากผลิตภัณฑ์สำเร็จรูปมาใช้ประโยชน์ ทั้งนี้ปัจจัยย่อยที่มีค่าเฉลี่ยเห็นด้วยมาก คือ การสังเกตฉลากบนผลิตภัณฑ์สำเร็จรูปทำให้เลือกซื้อสินค้าถูกต้องตามความต้องการ ทำให้เข้าใจคุณสมบัติของตัวสินค้ามากขึ้น ช่วยทำให้สามารถเปรียบเทียบสินค้าก่อนเลือกซื้อได้

สุรางค์ศรี (2545) ศึกษาเรื่อง ความรู้เรื่องฉลากโภชนาการของนิสิตที่พักอาศัยภายในหอพักของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ผลการศึกษา พบว่า 1) นิสิตมีความรู้ด้านโภชนาการที่เกี่ยวข้องกับฉลากโภชนาการอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 72.94 รองลงมาคือ มีความรู้ระดับสูง คิดเป็นร้อยละ 21.18 และมีความรู้ระดับต่ำ คิดเป็นร้อยละ 5.88 2) นิสิตที่พักอาศัยภายในหอพักของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ทั้งเพศชายและหญิง มีความรู้ด้านโภชนาการที่เกี่ยวข้องกับฉลาก

โภชนาการไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) นิสิตที่พักอาศัยภายในหอพักของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่เรียนสายวิทยาศาสตร์ และสายศิลป์ มีความรู้ด้านโภชนาการที่เกี่ยวข้องกับฉลากโภชนาการไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4) นิสิตที่พักอาศัยภายในหอพักของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่ศึกษาในชั้นปีการศึกษาต่างกัน คือ ชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 มีความรู้ด้านโภชนาการที่เกี่ยวข้องกับฉลากโภชนาการแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุดารัตน์ (2555) ศึกษาเรื่อง ความรู้และการใช้ประโยชน์จากฉลากโภชนาการของสมาชิกกลุ่มพัฒนาสตรีบ้านวังพร้าวพัฒนา อำเภอกะลา จังหวัดลำปาง ผลการศึกษา พบว่า ประชากรส่วนใหญ่ ร้อยละ 52.17 มีความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการอยู่ใน ระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาในเนื้อหาของความรู้ พบว่า ประชากรมีความรู้เกี่ยวกับความสำคัญและประโยชน์ของฉลากโภชนาการมากที่สุด รองลงมา คือ ความหมายของฉลาก โภชนาการ และการอ่านฉลากโภชนาการได้ถูกต้อง โดยเนื้อหาที่ประชากรมีความรู้น้อยที่สุด คือ ความสำคัญและรายละเอียดของฉลากโภชนาการแบบจีดีเอ และโดยภาพรวมประชากรมีความรู้ ในทุกเนื้อหาอยู่ในระดับปานกลาง

กนกเนตร (2550) ศึกษาเรื่อง ประสิทธิภาพของการสื่อสารข้อมูลบนฉลากอาหารของสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา และทัศนคติของผู้บริโภคที่มีต่ออาหารที่ได้รับเครื่องหมาย ออย. หรือเลขสารบบอาหาร ผลการศึกษา พบว่า จากการศึกษาทัศนคติ กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นว่าอาหารทุกประเภทควรแสดงเครื่องหมาย ออย. บนฉลากมากที่สุด รองลงมาคือ เห็นว่าอาหารที่ได้รับเครื่องหมาย ออย. มีคุณภาพมาตรฐานมากกว่าอาหารที่ไม่ได้รับเครื่องหมาย ออย. เท่ากับการเห็นว่าอาหารที่ได้รับเครื่องหมาย ออย. ทำให้มั่นใจว่าจะได้รับความปลอดภัยในการบริโภค นอกจากนี้ยังเห็นว่าการประชาสัมพันธ์ที่ผ่านมาทำให้มีความตระหนักถึงความสำคัญของการอ่านฉลากอาหาร และมีกลุ่มตัวอย่างเพียงเล็กน้อยที่รู้สึกเบื่อหน่ายเมื่อต้องเสียเวลาอ่านฉลากอาหารอย่างละเอียด

จूरรัตน์ (2555) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับสัญลักษณ์ทางโภชนาการแบบ GDA บนฉลากขนมขบเคี้ยว: กรณีศึกษา ออย. น้อย ผลการศึกษา พบว่า 1) กลุ่มตัวอย่างมีความเข้าใจเกี่ยวกับสัญลักษณ์ทางโภชนาการแบบ GDA อยู่ในระดับปานกลาง เรื่องที่เข้าใจมากที่สุด คือ การนำข้อมูลไปใช้ตัดสินใจเลือกบริโภค สำหรับเรื่องที่เข้าใจน้อยที่สุด คือ ปริมาณโซเดียมที่ควรได้รับต่อวัน 2) ปัจจัยด้านเพศ ไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับสัญลักษณ์ทางโภชนาการแบบ GDA ส่วนระดับการศึกษา มีความสัมพันธ์ต่อเข้าใจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เบญจมาภรณ์ (2552) ศึกษาเรื่อง ทัศนคติของผู้บริโภคในอำเภอเมืองพะเยาต่อผลิตภัณฑ์นมพร้อมดื่มที่มีการกล่าวอ้างทางโภชนาการ ผลการศึกษา พบว่า 1) ด้านความรู้ ความเข้าใจ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความรู้ ความเข้าใจในระดับมากเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ โดยมีความเข้าใจในระดับมากที่สุดในประเด็นความรู้เกี่ยวกับผลิตภัณฑ์นี้ต้องมีการแสดงฉลากโภชนาการ มีความเข้าใจระดับมากในประเด็นความรู้เกี่ยวข้องกับการกล่าวอ้างปริมาณสารอาหาร หรือหน้าที่ของสารอาหารที่มีต่อร่างกาย การกล่าวอ้างทางโภชนาการทำให้สามารถหลีกเลี่ยงสารอาหารที่ไม่ต้องการได้ 2) ด้านความคิดเห็น ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นเกี่ยวกับประเด็นต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์นี้ โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับทัศนคติไม่แน่ใจ โดยผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เห็นด้วยว่า การอ่านฉลากโภชนาการ

ช่วยในการเลือกซื้อผลิตภัณฑ์ที่ให้สารอาหารเหมาะสมกับความต้องการของร่างกาย ซึ่งการกล่าวอ้างทางโภชนาการ ช่วยในการเปรียบเทียบผลิตภัณฑ์ก่อนการตัดสินใจซื้อ

ศิริลักษณ์ (2557) ศึกษาเรื่อง ความรู้และเจตคติเกี่ยวกับฉลากโภชนาการของโรแทเรียนในเขตอำเภอ จังหวัดเชียงใหม่ ผลการศึกษา พบว่า โรแทเรียนส่วนใหญ่มีเจตคติที่ดีต่อฉลากโภชนาการ และพบว่า เพศ อายุ และระดับการศึกษาของโรแทเรียนมีผลต่อเจตคติต่อฉลากโภชนาการ

บัณฑิตา (2551) ศึกษาเรื่อง การรับรู้เรื่องฉลากโภชนาการ และการใช้ของบุคลากรด้านสาธารณสุข ผลการศึกษา พบว่า ประชากรส่วนใหญ่ ร้อยละ 55.20 มีการรับรู้เรื่องฉลากโภชนาการโดยรวมอยู่ในระดับสูง โดยเพศหญิง ร้อยละ 86.21 มีการรับรู้เรื่องฉลากโภชนาการในระดับสูง ส่วนเพศชาย ร้อยละ 32.61 มีการรับรู้เรื่องฉลากโภชนาการในระดับปานกลาง โดยประชากรจบการศึกษา ระดับปริญญาตรี ร้อยละ 86.20 มีการรับรู้เรื่องฉลากโภชนาการในระดับสูง ส่วนการใช้ฉลากโภชนาการ พบว่า ประชากรโดยรวมมีการใช้ฉลากโภชนาการอยู่ในระดับดี

ดวงดาว (2552) ศึกษาเรื่อง การรับรู้และการใช้ฉลากโภชนาการของนักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ผลการศึกษา พบว่า ในด้านการรับรู้ภาพลักษณ์ภายนอกของฉลากโภชนาการ กลุ่มตัวอย่างรับรู้เรื่อง วัน เดือน ปี ที่หมดอายุ มากที่สุด ส่วนการรับรู้ข้อมูลบนฉลากโภชนาการนั้น พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้ระดับต่ำทุกเรื่อง โดยเพศชายมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละของการรับรู้ระหว่างร้อยละ 4.00 - 46.00 และเพศหญิงมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละของการรับรู้ระหว่างร้อยละ 14.00 - 52.00 สำหรับการให้ประโยชน์จากข้อมูลบนฉลากโภชนาการ กลุ่มตัวอย่างมีการปฏิบัติอยู่ในระดับควรปรับปรุง

กรรณิการ์ (2547) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการบริโภคอาหารเพื่อสุขภาพของนิสิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ผลการศึกษา พบว่า เพศ สภาพการอยู่อาศัย และการศึกษาของบิดา มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการบริโภคอาหารเพื่อสุขภาพ ส่วนสาขาวิชาที่มีความสัมพันธ์พฤติกรรมการบริโภคอาหารเพื่อสุขภาพ นอกจากนี้ยังพบว่า การเรียนรายวิชาที่เกี่ยวกับอาหารหรือสุขภาพมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการบริโภคอาหารเพื่อสุขภาพ และรายได้ของนิสิตความสัมพันธ์พฤติกรรมการบริโภคอาหารเพื่อสุขภาพ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการกล่าวถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ที่ผู้ศึกษาได้รวบรวมไว้ข้างต้น สรุปได้ว่าฉลากโภชนาการตามแบบจีดีโอเป็นส่วนสำคัญที่แสดงปริมาณค่าพลังงาน น้ำตาล ไขมัน โซเดียมต่อหน่วยบรรจุภัณฑ์ที่ได้จากการรับประทานจริงเพื่อเปรียบเทียบให้เห็นสัดส่วนต่อปริมาณสารอาหารที่ควรได้รับในแต่ละวัน จากการศึกษาข้อมูลทำให้ทราบถึงปัญหาที่เกี่ยวข้องกับภาวะทุพโภชนาการที่คนไทยกำลังเผชิญอยู่ จึงได้นำมาประยุกต์ใช้การศึกษางานวิจัยเพื่อเป็นแนวทางการกำหนดขอบเขต สร้างแบบสอบถาม และใช้เป็นเหตุผลในการสนับสนุนสมมติฐานงานวิจัย ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ สิ่งที่ต้องการศึกษาคือ ความรู้กับทัศนคติโดยใช้กลุ่มประชากรนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เนื่องจากเป็นกลุ่มที่กำลังเผชิญกับการกินอาหารที่ไม่เหมาะสมกับร่างกายของตนเองเป็นวัยที่จะก้าวขึ้นเป็นผู้ใหญ่เต็มตัว ดังนั้น การมีความรู้และความเข้าใจที่ถูกต้อง และมีทัศนคติที่ดีต่อฉลากโภชนาการ ทำให้มีความสามารถในการตัดสินใจเลือกซื้ออาหารได้คุ้มค่ากับราคา และได้รับสารอาหารในปริมาณที่ครบถ้วนและเพียงพอกับร่างกายของ พร้อมทั้งยังสามารถป้องกันการเผชิญกับโรคต่างๆ ที่เกิดจากการบริโภคอาหารที่ไม่ถูกต้อง

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาความรู้และทัศนคติของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่มีต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ ครั้งนี้ ผู้ศึกษาดำเนินการดังนี้

- 3.1 กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 - 3.1.1 ประชากร
 - 3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา
 - 3.2.1 ลักษณะของเครื่องมือ
 - 3.2.2 ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ
- 3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.4 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

3.1 กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากร

ประชากรในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ถึงปีที่ 4 ระดับปริญญาตรี คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ประกอบด้วย 6 สาขาวิชา จำนวน 1,323 คน (สำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร, 2560) แสดงดังตารางที่ 3.1

ตารางที่ 3.1 จำนวนประชากร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำแนกตามนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ระดับปริญญาตรี คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์

สาขาวิชา	ประชากร (คน)
การบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์	210
เทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น	46
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหาร	169
ออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย	93
อาหารและโภชนาการ	565
อุตสาหกรรมบริการอาหาร	240
รวม	1,323

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ถึงปีที่ 4 ระดับปริญญาตรี คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำนวน 307 คน ซึ่งใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างจากนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ถึงปีที่ 4 ระดับปริญญาตรี คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ประกอบด้วย 6 สาขาวิชา ทั้งหมด 1,323 คน โดยพิจารณาจากตารางของทาโร ยามาเน่ (Taro Yamane, 1967) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% และความคลาดเคลื่อนไม่เกิน 5% จะได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างดังนี้

$$n = N/1+Ne^2$$

n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

N = จำนวนประชากร ซึ่งแทนด้วยตัวเลขจำนวนนักศึกษาจากทุกสาขาวิชาของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ทั้งหมด 1,323 คน

e = ความคลาดเคลื่อนของกลุ่มตัวอย่าง กำหนดให้มีค่าเท่ากับ 5%

$$n = \frac{1,323}{1+(1,323)(0.05^2)}$$

ขนาดกลุ่มตัวอย่าง = 307 คน

ขั้นตอนที่ 2 การสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) แบบเป็นสัดส่วน โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 6 กลุ่ม ตามสัดส่วนของประชากร เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างครบตามเกณฑ์ที่กำหนด แสดงดังตารางที่ 3.2

ตารางที่ 3.2 จำนวนประชากร และกลุ่มตัวอย่างของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำแนกตามสาขาวิชา

สาขาวิชา	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
	จำนวน (คน)	จำนวน (คน)
การบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์	210	49
เทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น	46	11
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหาร	169	39
ออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย	93	22
อาหารและโภชนาการ	565	131
อุตสาหกรรมบริการอาหาร	240	55
รวม	1,323	307

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

3.2.1 ลักษณะของเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาเป็นแบบสอบถามที่ผู้ศึกษาพัฒนาขึ้น จากการศึกษา ค้นคว้า ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อสอบถามเกี่ยวกับความรู้และทัศนคติของนักศึกษาคณะ เทคโนโลยี วิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่มีต่อฉลากโภชนาการตามแบบ จีดีเอ โดยผู้ศึกษาแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา คณะเทคโนโลยี วิศวกรรมศาสตร์ จำนวน 3 ข้อ

ตอนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ จำนวน 16 ข้อ

ตอนที่ 3 เป็นคำถามเกี่ยวกับทัศนคติที่มีต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ จำนวน 10 ข้อ

3.2.2 ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

3.2.2.1 ศึกษาเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความรู้และทัศนคติที่มีต่อฉลาก โภชนาการตามแบบจีดีเอ รวมทั้งขอคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

3.2.2.2 กำหนดขอบเขตและโครงสร้างของแบบสอบถามให้ครอบคลุมวัตถุประสงค์ ของการศึกษาและเนื้อหาของกรอบแนวคิดการวิจัย

3.2.2.3 สร้างแบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 3 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีวิศวกรรม ศาสตร์ โดยมีลักษณะเป็นแบบตรวจรายการ (Check List) จำนวน 3 ข้อ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามข้อมูลความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดี เอ ใช้มาตรวัดแบบเลือกตอบ (Multiple Choices) 2 ตัวเลือก คือ ใช่ และ ไม่ใช่ จำนวน 16 ข้อ โดยกำหนดคะแนนเป็น

1 คะแนน ถ้าตอบถูก

0 คะแนน ถ้าตอบผิด

ตอนที่ 3 แบบสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับทัศนคติที่มีต่อฉลากโภชนาการตาม แบบจีดีเอ มีลักษณะคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating scale) 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด จำนวน 10 ข้อ โดยให้ใช้เกณฑ์การแปลความหมายแบบมาตรา ส่วนประเมินค่า ดังนี้ (บุญชม, 2545) ดังนี้

5	หมายถึง	มากที่สุด
4	หมายถึง	มาก
3	หมายถึง	ปานกลาง
2	หมายถึง	น้อย
1	หมายถึง	น้อยที่สุด

3.2.2.4 นำแบบสอบถามที่พัฒนาขึ้นเสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ พิจารณาตรวจสอบเนื้อหาและข้อคำถาม นำมาปรับปรุงแก้ไข

3.2.2.5 นำแบบสอบถามที่แก้ไขแล้ว เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน (ภาค ผนวก ค) เพื่อสอบถามความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ โดยการหาค่าความสอดคล้องระหว่างข้อคำถาม กับวัตถุประสงค์ด้วย IOC (Index of Item - Objective Congruence) จากความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ โดยให้คะแนนตามเกณฑ์ดังนี้

คะแนน +1	พิจารณาข้อคำถามได้ตรงตามวัตถุประสงค์
คะแนน 0	ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์
คะแนน -1	พิจารณาว่าข้อคำถามไม่สามารถวัดตรงตามวัตถุประสงค์

โดยนำผลการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน มาพิจารณาในแต่ละข้อคำถาม เพื่อหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ โดยคัดเลือกค่าความสอดคล้อง ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไปถือว่าเครื่องมือมีคุณภาพ และนำไปใช้ได้

ผลความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ที่สอดคล้องกันมีจำนวน 29 ข้อ มีค่า IOC มากกว่า 0.80 - 1.00

3.2.2.6 ปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามตามที่คุณเชี่ยวชาญเสนอแนะ จากนั้นนำไป ทดลองใช้ (Try Out) กับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะคล้ายกันกับกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการจะศึกษา จำนวน 30 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach) พบว่า มีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม เท่ากับ 0.811

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้ศึกษาดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยตามขั้นตอน ดังนี้

3.3.1 ทำหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลจากคณบดีคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลจากนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์

3.3.2 แจกแบบสอบถามให้นักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำนวน 307 คน จาก 6 สาขาวิชา ระหว่างเดือน ธันวาคม 2561 ถึง กุมภาพันธ์ 2561 ได้รับแบบสอบถามกลับมา 307 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100.00

3.3.3 นำแบบสอบถามที่ได้จากการเก็บรวบรวมมาตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม และวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบค่าทีแบบอิสระ (Independent t-test) ทดสอบค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance : One Way ANOVA) และเปรียบเทียบเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีของดันแคน (Duncan's Multiple Range Test)

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ในการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ โดยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

3.4.1 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา ใช้การวิเคราะห์ค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage)

3.4.2 ข้อมูลความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ ใช้การวิเคราะห์ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: S.D.)

โดยกำหนดเกณฑ์การแปลความหมายของความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ แบ่งคะแนนเป็น 3 ระดับ จากคำถาม 16 ข้อ ดังนี้ (ชูศรี, 2553)

จำนวนข้อ	ค่าระดับคะแนน	ความหมาย
12 ข้อขึ้นไป	ร้อยละ 80.00 ขึ้นไป	ระดับสูง
8-12 ข้อ	ร้อยละ 50.00-79.99	ระดับปานกลาง
น้อยกว่า 8 ข้อ	ร้อยละ 1.00-49.99	ระดับต่ำ

3.4.3 ข้อมูลเกี่ยวกับทัศนคติที่มีต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลด้วย ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: S.D.) ซึ่งมีเกณฑ์การแปลความหมายของค่าเฉลี่ยในแบบสอบถาม ดังนี้ (บุญชม, 2545)

ค่าเฉลี่ยระหว่าง	4.50 - 5.00	หมายถึง	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยระหว่าง	3.50 - 4.49	หมายถึง	มาก
ค่าเฉลี่ยระหว่าง	2.50 - 3.49	หมายถึง	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ยระหว่าง	1.50 - 2.49	หมายถึง	น้อย
ค่าเฉลี่ยระหว่าง	1.00 - 1.49	หมายถึง	น้อยที่สุด

3.4.4 การเปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำแนกตามข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา ด้านเพศ ใช้การทดสอบค่าทีแบบอิสระ (Independent t-test) ส่วนระดับการศึกษา และสาขาวิชา ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way ANOVA) ในกรณีที่ผลการวิเคราะห์พบความแตกต่าง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จะทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีของดันแคน (Duncan's Multiple Range Test)

3.4.5 การเปรียบเทียบทัศนคติที่มีต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำแนกตามข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา ด้านเพศ ใช้การทดสอบค่าทีแบบอิสระ (Independent t-test) ส่วนระดับการศึกษา และสาขาวิชา ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way ANOVA) ในกรณีที่ผลการวิเคราะห์พบความแตกต่าง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จะทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีของดันแคน (Duncan's Multiple Range Test)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและอภิปรายผล

การศึกษาเรื่อง การศึกษาความรู้และทัศนคติของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่มีต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ ผู้ศึกษาแบ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาออกเป็น 5 ส่วน ดังนี้

- 4.1 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา ได้แก่
 - 4.1.1 เพศ
 - 4.1.2 ระดับการศึกษา
 - 4.1.3 สาขาวิชา
- 4.2 ความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ
- 4.3 ทัศนคติที่มีต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ
- 4.4 ผลการทดสอบสมมติฐาน
- 4.5 อภิปรายผล

4.1 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ดังตารางที่ 4.1 - 4.3

ตารางที่ 4.1 จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
หญิง	95	30.94
ชาย	212	69.06
รวม	307	100.00

จากตารางที่ 4.1 นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 307 คน พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 212 คน คิดเป็นร้อยละ 69.06 และเพศชาย จำนวน 95 คน คิดเป็นร้อยละ 30.94 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.2 จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ชั้นปีที่ 1	74	24.10
ชั้นปีที่ 2	54	17.59
ชั้นปีที่ 3	92	29.97
ชั้นปีที่ 4	87	28.34
รวม	307	100.00

จากตารางที่ 4.2 นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 307 คน พบว่า ส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 3 มากที่สุด จำนวน 92 คน คิดเป็นร้อยละ 29.97 รองลงมาคือ กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 4 จำนวน 87 คน คิดเป็นร้อยละ 28.34 กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 1 จำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 24.10 และน้อยที่สุดคือ กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 2 จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 17.59 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.3 จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามสาขาวิชา

สาขาวิชา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
อาหารและโภชนาการ	131	42.67
อุตสาหกรรมบริการอาหาร	55	17.92
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหาร	39	12.70
การบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์	49	15.96
ออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย	22	7.17
เทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น	11	3.58
รวม	307	100.00

จากตารางที่ 4.3 นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 307 คน พบว่า ส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ในสาขาวิชาอาหารและโภชนาการ มากที่สุด จำนวน 131 คน คิดเป็นร้อยละ 42.67 รองลงมาคือ กำลังศึกษาอยู่ในสาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร จำนวน 55 คิดเป็นร้อยละ 17.92 สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 15.96 สาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหาร จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 12.70 สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 7.17 และน้อยที่สุดคือ กำลังศึกษาอยู่ในสาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 3.58 ตามลำดับ

4.2 ความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ

ผลการวิเคราะห์ความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ดังตารางที่ 4.4 - 4.5

ตารางที่ 4.4 จำนวน และร้อยละ จำแนกตามระดับคะแนนความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ

(n = 307)		
ระดับความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
ความรู้สูง (ได้คะแนนร้อยละ 80.00 ขึ้นไป หรือได้ 12 ข้อขึ้นไป)	77	25.08
ความรู้ปานกลาง (ได้คะแนนร้อยละ 50.00-79.99 หรือได้ 8-12 ข้อ)	153	49.84
ความรู้ต่ำ (ได้คะแนนร้อยละ 1.00-49.99 หรือได้น้อยกว่า 8 ข้อ)	77	25.08
รวม	307	100.00

จากตารางที่ 4.4 พบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำนวน 307 คน ส่วนใหญ่มีความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ อยู่ในระดับปานกลาง (ได้คะแนนร้อยละ 50.00-79.99 หรือได้ 8-12 ข้อ) จำนวน 153 คน คิดเป็นร้อยละ 49.84 มีความรู้อยู่ในระดับสูง (ได้คะแนนร้อยละ 80.00 ขึ้นไป หรือได้ 12 ข้อขึ้นไป) จำนวน 77 คน คิดเป็นร้อยละ 25.08 และมีความรู้อยู่ในระดับต่ำ (ได้คะแนนร้อยละ 1.00-49.99 หรือได้น้อยกว่า 8 ข้อ) จำนวน 77 คน คิดเป็นร้อยละ 25.08 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.5 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ

n	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.
307	16	11.25	2.71

จากตารางที่ 4.5 พบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำนวน 307 คน มีความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง (\bar{X} = 11.25, S.D. = 2.71)

4.3 ทักษะที่มีต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ

ผลการวิเคราะห์ทักษะที่มีต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ดังตารางที่ 4.6

ตารางที่ 4.6 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับทักษะที่มีต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ

ทักษะที่มีต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ	\bar{X}	S.D.	ระดับทักษะ
1. ฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ มีประโยชน์ต่อทุกคน	4.61	0.59	มากที่สุด
2. ฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ ช่วยให้ได้ผลิตภัณฑ์ตรงตามความต้องการ	4.38	0.69	มาก
3. ฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ เป็นองค์ประกอบในการตัดสินใจเลือกซื้อผลิตภัณฑ์	4.36	0.74	มาก
4. การอ่านฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ ทำให้เข้าใจคุณสมบัติของผลิตภัณฑ์มากขึ้น	4.24	0.79	มาก
5. การอ่านฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ เป็นการกระทำที่ไม่เสียเวลา	4.14	0.84	มาก
6. การอ่านฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ ช่วยทำให้สามารถเปรียบเทียบคุณภาพของผลิตภัณฑ์ก่อนเลือกซื้อได้	4.45	0.74	มาก
7. การอ่านฉลากโภชนาการตามแบบ จีดีเอ ทำให้เลือกซื้อผลิตภัณฑ์ตรงตามความต้องการมากที่สุด	4.39	0.77	มาก
8. ฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ ส่งผลให้ผลิตภัณฑ์มีความน่าเชื่อถือ	4.37	0.76	มาก
9. ฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ ไม่ได้เป็นเพียงการกล่าวอ้างเท่านั้น	4.32	0.79	มาก
10. ควรนำฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ มาใช้ในการซื้อโฆษณาต่างๆ เช่น โทรทัศน์ สิ่งพิมพ์	4.34	0.84	มาก
รวม	4.36	0.54	มาก

จากตารางที่ 4.6 นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำนวน 307 คน พบว่า มีทักษะที่มีต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ โดยรวม อยู่ในระดับมาก (\bar{X} = 4.36, S.D. = 0.54) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ มีประโยชน์ต่อทุกคน (\bar{X} = 4.61, S.D. = 0.59) รองลงมาคือ การอ่านฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ ช่วยทำให้สามารถเปรียบเทียบคุณภาพของผลิตภัณฑ์ก่อนเลือกซื้อได้ (\bar{X} = 4.45, S.D. = 0.74) และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ การอ่านฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ เป็นการกระทำที่ไม่เสียเวลา (\bar{X} = 4.14, S.D. = 0.84) ตามลำดับ

4.4 ผลการทดสอบสมมติฐาน

4.4.1 สมมติฐานที่ 1 นักศึกษาที่มีเพศ ระดับการศึกษา และสาขาวิชาแตกต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ แตกต่างกัน

4.4.1.1 เพศ

สมมติฐานย่อยที่ 1.1 นักศึกษาที่มีเพศแตกต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ แตกต่างกัน

H_0 : นักศึกษาที่มีเพศแตกต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอไม่แตกต่างกัน

H_1 : นักศึกษาที่มีเพศแตกต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอแตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ทดสอบโดยใช้สถิติค่าที่แบบอิสระ (Independent t-test) ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ดังนั้น จะยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ มีค่ามากกว่า .05 ผลการทดสอบสมมติฐาน แสดงดังตารางที่ 4.7

ตารางที่ 4.7 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ จำแนกเพศ

เพศ	\bar{X}	S.D.	t	Sig.
ชาย	10.86	2.58	.209	.093
หญิง	11.42	2.75		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.7 ผลการเปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ จำแนกตามเพศ โดยใช้สถิติการทดสอบค่าทีอิสระ (Independent t-test) พบว่า โดยรวม มีค่า Sig. = .093 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า นักศึกษาที่มีเพศแตกต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.4.1.2 ระดับการศึกษา

สมมติฐานย่อยที่ 1.2 นักศึกษาที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอแตกต่างกัน

H_0 : นักศึกษาที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอไม่แตกต่างกัน

H_1 : นักศึกษาที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอแตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ใช้สถิติการทดสอบค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance : One Way ANOVA) ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ดังนั้นจะยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ มีค่ามากกว่า .05 และถ้าสมมติฐานข้อใดปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ที่มีค่าเฉลี่ยอย่างน้อยหนึ่งคู่ที่แตกต่างกัน จะนำไปเปรียบเทียบรายคู่ โดยใช้วิธีของดันแคน (Duncan's Multiple Range Test) เพื่อหาว่าค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการทดสอบสมมติฐานแสดงดังตารางที่ 4.8

ตารางที่ 4.8 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ จำแนกตามระดับการศึกษา

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	67.849	3	22.616	3.144*	.026
ภายในกลุ่ม	2179.838	303	7.194		
รวม	2247.687	306			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.8 ผลการเปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ จำแนกตามระดับการศึกษา โดยใช้สถิติการทดสอบค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way ANOVA) พบว่าโดยรวม มีค่า Sig. = .026 ซึ่งน้อยกว่า .05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า นักศึกษาที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

และเพื่อให้ทราบว่า นักศึกษาที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ แตกต่างกันเป็นรายคู่ใดบ้าง ผู้วิจัยจึงทำการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีของดันแคน (Duncan's Multiple Range Test) ปรากฏผลดังตารางที่ 4.9

ตารางที่ 4.9 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ จำแนกตามระดับการศึกษา โดยเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีของดันแคน (Duncan's Multiple Range Test)

ระดับการศึกษา	\bar{X}	ชั้นปีที่ 1	ชั้นปีที่ 2	ชั้นปีที่ 3	ชั้นปีที่ 4
		11.65	10.33	11.15	11.59
ชั้นปีที่ 1	11.65	-	1.32*	.50	.06
			(.04)	(.78)	(1.00)
ชั้นปีที่ 2	10.33		-	.82	1.25
				(.41)	(.06)
ชั้นปีที่ 3	11.15			-	.44
					(.86)
ชั้นปีที่ 4	11.59				-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.9 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ จำแนกตามระดับการศึกษา โดยเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีของดันแคน (Duncan's Multiple Range Test) ผลปรากฏว่า กลุ่มนักศึกษาที่เรียนชั้นปีที่ 2 มีความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ แตกต่างจากกลุ่มนักศึกษาที่เรียนชั้นปีที่ 1 นอกนั้นไม่แตกต่างกัน

4.4.1.3 สาขาวิชา

สมมติฐานย่อยที่ 1.3 นักศึกษาที่มีสาขาวิชาแตกต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ แตกต่างกัน

H_0 : นักศึกษาที่มีสาขาวิชาแตกต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอไม่แตกต่างกัน

H_1 : นักศึกษาที่มีสาขาวิชาแตกต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอแตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ใช้สถิติการทดสอบค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance : One Way ANOVA) ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ดังนั้นจะยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ มีค่ามากกว่า .05 และถ้าสมมติฐานข้อใดยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) ที่มีค่าเฉลี่ยอย่างน้อยหนึ่งคู่ที่แตกต่างกัน จะนำไปเปรียบเทียบรายคู่ โดยใช้วิธีของดันแคน (Duncan's Multiple Range Test) เพื่อหาว่าค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการทดสอบสมมติฐานแสดงดังตารางที่ 4.10

ตารางที่ 4.10 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจิตีเอ จำแนกตามสาขาวิชา

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	242.865	5	48.573	7.293*	.000
ภายในกลุ่ม	2004.823	301	6.661		
รวม	2247.687	306			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.10 ผลการเปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจิตีเอ จำแนกตามสาขาวิชา โดยใช้สถิติการทดสอบค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way ANOVA) พบว่า โดยรวม มีค่า Sig. = .000 ซึ่งน้อยกว่า .05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า นักศึกษาที่มีสาขาวิชาแตกต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจิตีเอ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

และเพื่อให้ทราบว่า นักศึกษาที่มีสาขาวิชาแตกต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจิตีเอ แตกต่างกันเป็นรายคู่ใดบ้าง ผู้วิจัยจึงทำการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีของดันแคน (Duncan's Multiple Range Test) ปรากฏผลดังตารางที่ 4.11

ตารางที่ 4.11 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจิตีเอ จำแนกตามสาขาวิชา โดยเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีของดันแคน (Duncan's Multiple Range Test)

สาขาวิชา	\bar{X}	อาหารและ	อุตสาหกรรมบริการอาหาร	วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหาร	การบริหารธุรกิจ	ออกแบบแฟชั่นผ้า	เทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น
		โภชนาการ	บริการอาหาร	เทคโนโลยีการอาหาร	คหกรรมศาสตร์	และเครื่องแต่งกาย	จัดการสินค้าแฟชั่น
		11.95	11.27	11.77	9.88	9.45	10.64
อาหารและโภชนาการ	11.95	-	.68 (.75)	.18 (1.00)	2.07* (.00)	2.50* (.00)	1.31 (.67)
อุตสาหกรรมบริการอาหาร	11.27		-	.50 (.99)	1.40 (.11)	1.82* (.04)	.63 (.99)
อาหาร				-	1.89* (.02)	2.32* (.01)	1.13 (.90)
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหาร	11.77				-	.42 (1.00)	.76 (.99)
การบริหารธุรกิจ	9.88					-	1.18 (.90)
คหกรรมศาสตร์							-
ออกแบบแฟชั่นผ้า	9.45						-
และเครื่องแต่งกาย							-
เทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น	10.64						-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.11 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจิตีเอ จำแนกตามสาขาวิชา โดยเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีของดันแคน (Duncan's Multiple Range Test) ผลปรากฏว่า กลุ่มนักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ และสาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย มีความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจิตีเอ แตกต่างจากกลุ่มนักศึกษาที่เรียนสาขาอาหารและโภชนาการ ในขณะที่กลุ่มนักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย มีความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจิตีเอ แตกต่างจากกลุ่มนักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร ส่วนสาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ และสาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย มีความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจิตีเอ แตกต่างจากกลุ่มนักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหาร นอกนั้นไม่แตกต่างกัน

4.4.2 สมมติฐานที่ 2 นักศึกษาที่มีเพศ ระดับการศึกษา และสาขาวิชาแตกต่างกัน มีความทัศนคติต่อฉลากโภชนาการตามแบบจิตีเอ แตกต่างกัน

4.4.2.1 เพศ

สมมติฐานย่อยที่ 2.1 นักศึกษาที่มีเพศแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อฉลากโภชนาการตามแบบจิตีเอ แตกต่างกัน

H_0 : นักศึกษาที่มีเพศแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อฉลากโภชนาการตามแบบจิตีเอไม่แตกต่างกัน

H_1 : นักศึกษาที่มีเพศแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อฉลากโภชนาการตามแบบจิตีเอแตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ทดสอบโดยใช้สถิติค่าที่แบบอิสระ (Independent t-test) ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ดังนั้น จะยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ มีค่ามากกว่า .05 ผลการทดสอบสมมติฐาน แสดงดังตารางที่ 4.12

ตารางที่ 4.12 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของทัศนคติต่อฉลากโภชนาการตามแบบจิตีเอ จำแนกเพศ

เพศ	\bar{X}	S.D.	t	Sig.
ชาย	4.39	0.46	.167	.539
หญิง	4.35	0.57		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.12 ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อฉลากโภชนาการตามแบบจิตีเอ จำแนกตามเพศ โดยใช้สถิติการทดสอบค่าที่แบบอิสระ (Independent t-test) พบว่า โดยรวม มีค่า Sig. = .539 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง

(H_1) หมายความว่า นักศึกษาที่มีเพศแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.4.2.2 ระดับการศึกษา

สมมติฐานย่อยที่ 2.2 นักศึกษาที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ แตกต่างกัน

H_0 : นักศึกษาที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอไม่แตกต่างกัน

H_1 : นักศึกษาที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอแตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ใช้สถิติการทดสอบค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance : One Way ANOVA) ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ดังนั้น จะยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ มีค่ามากกว่า .05 และถ้าสมมติฐานข้อใดปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ที่มีค่าเฉลี่ยอย่างน้อยหนึ่งคู่ที่แตกต่างกัน จะนำไปเปรียบเทียบรายคู่ โดยใช้วิธีของดันแคน (Duncan's Multiple Range Test) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการทดสอบสมมติฐานแสดงดังตารางที่ 4.13

ตารางที่ 4.13 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของทัศนคติต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ จำแนกตามระดับการศึกษา

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	1.743	3	.581	2.042	.108
ภายในกลุ่ม	86.232	303	.285		
รวม	87.975	306			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.13 ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ จำแนกตามระดับการศึกษา โดยใช้สถิติการทดสอบค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way ANOVA) พบว่า โดยรวม มีค่า Sig. = .108 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า นักศึกษาที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.4.2.3 สาขาวิชา

สมมติฐานย่อยที่ 2.3 นักศึกษาที่มีสาขาวิชาแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อฉลากโภชนาการตามแบบจิตีเอแตกต่างกัน

H_0 : นักศึกษาที่มีสาขาวิชาแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อฉลากโภชนาการตามแบบจิตีเอไม่แตกต่างกัน

H_1 : นักศึกษาที่มีสาขาวิชาแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อฉลากโภชนาการตามแบบจิตีเอแตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ใช้สถิติการทดสอบค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance : One Way ANOVA) ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ดังนั้นจะยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ มีค่ามากกว่า .05 และถ้าสมมติฐานข้อใดปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ที่มีค่าเฉลี่ยอย่างน้อยหนึ่งคู่ที่แตกต่างกัน จะนำไปเปรียบเทียบรายคู่ โดยใช้วิธีของดันแคน (Duncan's Multiple Range Test) เพื่อหาว่าค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการทดสอบสมมติฐานแสดงดังตารางที่ 4.14

ตารางที่ 4.14 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของทัศนคติต่อฉลากโภชนาการตามแบบจิตีเอ จำแนกตามสาขาวิชา

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	1.194	5	.239	.828	.530
ภายในกลุ่ม	86.781	301	.288		
รวม	87.975	306			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.14 ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อฉลากโภชนาการตามแบบจิตีเอ จำแนกตามสาขาวิชา โดยใช้สถิติการทดสอบค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way ANOVA) พบว่าโดยรวม มีค่า Sig. = .530 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า นักศึกษาที่มีสาขาวิชาแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อฉลากโภชนาการตามแบบจิตีเอ ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.5 อภิปรายผล

การศึกษาครั้งนี้ เป็นการศึกษาดังกล่าวถึงความรู้และทัศนคติของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่มีต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ (Guideline Daily Amounts; GDA) ซึ่งได้นำผลการศึกษามาอภิปรายตามวัตถุประสงค์ ดังนี้

4.5.1 ความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ผลการศึกษา พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ อยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มีเพียง 2 สาขาวิชาที่มีพื้นฐานความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ คือ สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ และสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีอาหาร นอกนั้นเป็นสาขาวิชาที่ไม่เคยเรียนเกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอเลย จึงทำให้ไม่สามารถทำความเข้าใจกับข้อความหรือภาษาบนฉลากโภชนาการที่แสดงค่าพลังงาน น้ำตาล ไขมัน และโซเดียมไว้บนบรรจุภัณฑ์ได้ เพราะข้อความที่ใช้บนฉลากโภชนาการมักเขียนเป็นภาษาทางวิชาการ ซึ่งยากต่อการเข้าใจ ส่งผลให้คะแนนความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ อยู่ในระดับปานกลาง สอดคล้องกับชลิลักษณ์ (2549) ศึกษาเรื่อง ทัศนคติที่มีต่อฉลากโภชนาการของผู้บริโภคในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ผลการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับฉลากโภชนาการในระดับปานกลาง สอดคล้องกับสุรางค์ศรี (2545) ศึกษาเรื่อง ความรู้เรื่องฉลากโภชนาการของนิสิตที่พักอาศัยภายในหอพักของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ผลการศึกษา พบว่า นิสิตมีความรู้ด้านโภชนาการที่เกี่ยวข้องกับฉลากโภชนาการอยู่ในระดับปานกลาง สอดคล้องกับสุดารัตน์ (2555) ศึกษาเรื่อง ความรู้และการใช้ประโยชน์จากฉลากโภชนาการของสมาชิกกลุ่มพัฒนาสตรีบ้านวังพร้าวพัฒนา อำเภอเกาะคา จังหวัดลำปาง ผลการศึกษา พบว่า ประชากรส่วนใหญ่ มีความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการอยู่ในระดับปานกลาง ไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาของจรัสรัตน์ (2554) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับสัญลักษณ์ทางโภชนาการแบบ GDA บนฉลากขนมขบเคี้ยว : กรณีศึกษา อย. น้อย ผลการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความเข้าใจเกี่ยวกับสัญลักษณ์ทางโภชนาการแบบ GDA อยู่ในระดับปานกลาง แต่ไม่สอดคล้องกับมัจฉลินท์ (2547) ศึกษาเรื่อง ความรู้และพฤติกรรมเกี่ยวกับการใช้ฉลากโภชนาการของประชาชน ในกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการอยู่ในระดับมาก และไม่สอดคล้องกับพิรวีส (2551) ศึกษาเรื่อง ทัศนคติของผู้บริโภคต่อฉลากผลิตภัณฑ์สำเร็จรูปในอำเภอเมืองเชียงใหม่ ผลการศึกษา พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจมาก

4.5.2 ทัศนคติที่มีต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ผลการศึกษา พบว่า นักศึกษามีทัศนคติต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ โดยรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าในปัจจุบันผลิตภัณฑ์อาหารสำเร็จรูปชนิดต่างๆ จะต้องแสดงฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอที่มีการระบุค่าพลังงาน ไขมัน น้ำตาล และโซเดียม ทำให้เกิดประโยชน์ต่อผู้บริโภคทุกคน ซึ่งจะทำให้ผู้บริโภคเลือกซื้อผลิตภัณฑ์ที่เป็นประโยชน์ต่อร่างกายมากที่สุด สอดคล้องกับผลการศึกษาของพิรวีส (2551) ศึกษาเรื่อง ทัศนคติของผู้บริโภคต่อฉลากผลิตภัณฑ์สำเร็จรูปในอำเภอเมืองเชียงใหม่ ผลการศึกษา พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถาม

มีทัศนคติต่อตัวฉลากผลิตภัณฑ์สำเร็จรูป อยู่ในระดับมาก โดยมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการนำฉลากผลิตภัณฑ์สำเร็จรูปมาใช้ประโยชน์ ทั้งนี้ปัจจัยย่อยที่มีค่าเฉลี่ยเห็นด้วยมาก คือ การสังเกตฉลากบนผลิตภัณฑ์สำเร็จรูปทำให้เลือกซื้อสินค้าถูกต้องตามความต้องการ ทำให้เข้าใจคุณสมบัติของตัวสินค้ามากขึ้น ช่วยทำให้สามารถเปรียบเทียบสินค้าก่อนเลือกซื้อได้ สอดคล้องกับ ชลิลักษณ์ (2549) ศึกษาเรื่อง ทัศนคติที่มีต่อฉลากโภชนาการของผู้บริโภคในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ผลการศึกษา พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติด้านความรู้สึกรู้สึกและความคิดเห็นที่มีต่อฉลากโภชนาการ โดยเห็นว่าฉลากโภชนาการมีประโยชน์ต่อผู้บริโภค ผู้บริโภคควรอ่านฉลากโภชนาการก่อนซื้ออาหารสำเร็จรูป และสอดคล้องกับกนกเนตร (2550) ศึกษาเรื่อง ประสิทธิภาพของการสื่อสารข้อมูลบนฉลากอาหาร ของสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา และทัศนคติของผู้บริโภคที่มีต่ออาหารที่ได้รับเครื่องหมาย ออย. หรือเลขสารบบอาหาร ผลการศึกษา พบว่า จากการศึกษาทัศนคติ กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นว่าอาหารทุกประเภทควรแสดงเครื่องหมาย ออย. บนฉลากมากที่สุด รองลงมาคือ เห็นว่าอาหารที่ได้รับเครื่องหมาย ออย. มีคุณภาพมาตรฐานมากกว่าอาหารที่ไม่ได้รับเครื่องหมาย ออย. เท่ากับการเห็นว่าอาหารที่ได้รับเครื่องหมาย ออย. ทำให้มั่นใจว่าจะได้รับความปลอดภัยในการบริโภค นอกจากนี้ยังเห็นว่าการประชาสัมพันธ์ที่ผ่านมาทำให้มีความตระหนักถึงความสำคัญของการอ่านฉลากอาหาร

4.5.3 การเปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจิตีเอของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร สามารถอภิปรายผลในแต่ละด้าน ดังนี้

4.5.3.1 นักศึกษาที่มีเพศแตกต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจิตีเอ ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักศึกษาทั้งเพศชายและหญิง มีการเรียนเกี่ยวกับฉลากโภชนาการแบบจิตีเอมาก่อน จึงทำให้มีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับฉลากโภชนาการแบบจิตีเอไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับสุรางค์ศรี (2545) ศึกษาเรื่อง ความรู้เรื่องฉลากโภชนาการของนิสิตที่พักอาศัยภายในหอพักของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ผลการศึกษา พบว่านิสิตที่พักอาศัยภายในหอพักของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ทั้งเพศชายและหญิง มีความรู้ด้านโภชนาการที่เกี่ยวข้องกับฉลากโภชนาการไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับจตุรรัตน์ (2554) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับสัญลักษณ์ทางโภชนาการแบบ GDA บนฉลากขนมขบเคี้ยว : กรณีศึกษา ออย. น้อย ผลการศึกษา พบว่า ปัจจัยด้านเพศ ไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับสัญลักษณ์ทางโภชนาการแบบ GDA แต่ไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาของมูจลินท์ (2547) ศึกษาเรื่อง ความรู้และพฤติกรรมเกี่ยวกับการใช้ฉลากโภชนาการของประชาชน ในกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.5.3.2 นักศึกษาที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจิตีเอแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักศึกษาระดับชั้นปีที่ 1 มีการเรียนเกี่ยวกับฉลากโภชนาการแบบจิตีเอ จึงทำให้มีความรู้ความเข้าใจ และจดจำได้มากกว่านักศึกษาระดับชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 เพราะถึงแม้จะมีการเรียนไปแล้ว แต่ก็อาจหลงลืมได้ สอดคล้องกับผลการศึกษาของมูจลินท์ (2547) ศึกษาเรื่อง ความรู้และพฤติกรรมเกี่ยวกับการใช้ฉลากโภชนาการของประชาชน ในกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่าง

ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน จะมีความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการแตกต่างกัน สอดคล้องกับสุรางค์ศรี (2545) ศึกษาเรื่อง ความรู้เรื่องฉลากโภชนาการของนิสิตที่พักอาศัยภายในหอพักของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ผลการศึกษา พบว่า นิสิตที่พักอาศัยภายในหอพักของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่ศึกษาในชั้นปีการศึกษาต่างกัน คือ ชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 มีความรู้ด้านโภชนาการที่เกี่ยวข้องกับฉลากโภชนาการแตกต่างกัน และสอดคล้องกับจตุรัตน์ (2554) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับสัญลักษณ์ทางโภชนาการแบบ GDA บนฉลากขนมขบเคี้ยว : กรณีศึกษา อย. น้อย ผลการศึกษา พบว่า ปัจจัยด้านระดับการศึกษา มีความสัมพันธ์ต่อเข้าใจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.5.3.3 สาขาวิชาแตกต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจิตดีเอแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักศึกษาบางสาขาวิชามีการเรียนการสอนเกี่ยวกับฉลากโภชนาการแบบจิตดีเอ เช่น สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ และสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีอาหาร แต่ในขณะที่สาขาอื่นๆ ไม่มีการเรียนเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเลย จึงทำให้นักศึกษามีความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการแบบจิตดีเอแตกต่างกันออกไป ซึ่งไม่สอดคล้องกับสุรางค์ศรี (2545) ศึกษาเรื่อง ความรู้เรื่องฉลากโภชนาการของนิสิตที่พักอาศัยภายในหอพักของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ผลการศึกษา พบว่า นิสิตที่พักอาศัยภายในหอพักของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่เรียนสายวิชาชีพฯ และสายศิลป์ฯ มีความรู้ด้านโภชนาการที่เกี่ยวข้องกับฉลากโภชนาการไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.5.4 การเปรียบเทียบทัศนคติที่มีต่อฉลากโภชนาการตามแบบจิตดีเอของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร สามารถอภิปรายผลในแต่ละด้าน ดังนี้

4.5.4.1 นักศึกษาที่มีเพศแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อฉลากโภชนาการตามแบบจิตดีเอไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าฉลากโภชนาการแบบจิตดีเอมีความสำคัญต่อชีวิตประจำวันของผู้บริโภคทุกเพศ ทุกวัย เพราะทำให้ผู้บริโภคสามารถอ่าน และเปรียบเทียบสินค้าก่อนเลือกซื้อได้ เพื่อให้ได้ผลิตภัณฑ์ที่ตรงตามความต้องการที่สุด จึงส่งผลให้นักศึกษาที่มีเพศที่แตกต่างกัน มีทัศนคติไม่แตกต่างกัน สอดคล้องผลการศึกษาของศิริลักษณ์ (2557) ศึกษาเรื่อง ความรู้และเจตคติเกี่ยวกับฉลากโภชนาการของโรงเรียนในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ผลการศึกษา พบว่า เพศของโรงเรียนมีผลต่อเจตคติต่อฉลากโภชนาการ แต่ไม่สอดคล้องกับอนุกุล (2551) ศึกษาเรื่อง ความรู้ทัศนคติและพฤติกรรมการบริโภคอาหารของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ผลการศึกษา พบว่า ทัศนคติเกี่ยวกับการบริโภคอาหารของนักศึกษาแตกต่างกันตามเพศ

4.5.4.2 นักศึกษาที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อฉลากโภชนาการตามแบบจิตดีเอ ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าผลิตภัณฑ์ที่วางจำหน่ายในตลาดมีมากมายหลายชนิด ดังนั้น ฉลากโภชนาการแบบจิตดีเอจึงมีประโยชน์ต่อผู้บริโภคในทุกกลุ่มชนชั้น ไม่ว่าจะมีการศึกษาในระดับใด ต่างก็ต้องการผลิตภัณฑ์ที่มีประโยชน์ต่อร่างกายทั้งนั้น ยิ่งฉลากโภชนาการแบบจิตดีเอที่ระบุรายละเอียดเกี่ยวกับค่าพลังงาน ไขมัน น้ำตาล และโซเดียม มากเท่าไร ก็จะทำให้ผู้บริโภคสามารถเลือกซื้อผลิตภัณฑ์ที่มีความปลอดภัยได้มากขึ้นเท่านั้น จึงส่งผลให้นักศึกษาที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีทัศนคติไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับผลการศึกษาของ

ศิริลักษณ์ (2557) ศึกษาเรื่อง ความรู้และเจตคติเกี่ยวกับฉลากโภชนาการของโรงเรียนในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ผลการศึกษา พบว่า ระดับการศึกษาของโรงเรียนมีผลต่อเจตคติต่อฉลากโภชนาการ แต่ไม่สอดคล้องกับอนุกุล (2551) ศึกษาเรื่อง ความรู้ทัศนคติและพฤติกรรมการบริโภคอาหารของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ผลการศึกษา พบว่า ทัศนคติเกี่ยวกับการบริโภคอาหารของนักศึกษาแตกต่างกันตามระดับชั้นปีที่ศึกษา

4.5.4.3 สาขาวิชาแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อฉลากโภชนาการตามแบบจิตีเอไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าในชีวิตประจำวัน อาหารมีความสำคัญต่อร่างกายของทุกเพศ ทุกวัย ไม่ว่าจะมีการศึกษาระดับใด หรือเรียนสาขาวิชาอะไร ต่างก็ต้องการอาหารที่ปลอดภัย และมีประโยชน์ เพราะจะส่งผลให้มีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรงได้ ดังนั้นในปัจจุบันผู้บริโภคจึงมีความตระหนักถึงความสำคัญของฉลากโภชนาการแบบจิตีเอมากขึ้น เพราะแสดงค่าพลังงาน น้ำตาล ไขมัน และโซเดียมไว้บนบรรจุภัณฑ์ ทำให้ผู้บริโภคมั่นใจในการเลือกซื้อ จึงส่งผลให้นักศึกษาที่มีสาขาวิชาที่แตกต่างกัน มีทัศนคติไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับผลการศึกษาของกรรณิการ์ (2547) พบว่า สาขาวิชามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการบริโภคอาหารเพื่อสุขภาพ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ไม่สอดคล้องกับอนุกุล (2551) ศึกษาเรื่อง ความรู้ทัศนคติและพฤติกรรมการบริโภคอาหารของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ผลการศึกษา พบว่า ทัศนคติเกี่ยวกับการบริโภคอาหารของนักศึกษาแตกต่างกันตามคณะที่ศึกษา

บทที่ 5

สรุปผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องความรู้และทัศนคติของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่มีต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ มีวัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อ 1) ศึกษาความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร 2) ศึกษาทัศนคติที่มีต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร 3) เปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครจำแนกตามข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา และสาขาวิชา 4) เปรียบเทียบทัศนคติที่มีต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครจำแนกตามข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา และสาขาวิชา

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ถึงปีที่ 4 ระดับปริญญาตรี คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ประกอบด้วย 6 สาขาวิชา จำนวน 1,323 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ถึงปีที่ 4 ระดับปริญญาตรี คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำนวน 307 คน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามโดยแบ่งออกเป็น 3 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา จำนวน 3 ข้อ

ส่วนที่ 2 เป็นคำถามความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ จำนวน 16 ข้อ

ส่วนที่ 3 เป็นคำถามเกี่ยวกับทัศนคติที่มีต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ จำนวน 10 ข้อ

การหาคุณภาพของเครื่องมือ

1) การทดสอบความตรง (Validity) นำแบบสอบถามที่แก้ไขแล้ว เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่านเพื่อสอบถามความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ โดยการหาค่าความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ด้วย IOC (Index of Item - Objective Congruence) โดยนำผลการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน มาพิจารณาในแต่ละข้อคำถาม และคัดเลือกค่าความสอดคล้องตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไปถือว่าเครื่องมือมีคุณภาพ และนำไปใช้ได้ผลความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่สอดคล้องกันมีจำนวน 29 ข้อ มีค่า IOC มากกว่า 0.80 - 1.00

2) การทดสอบความน่าเชื่อถือ (Reliability) หลังจากปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามตามที่ผู้เชี่ยวชาญเสนอแนะ จากนั้นนำไปทดลองใช้ (Try Out) กับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะคล้ายกัน กับกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการจะศึกษา จำนวน 30 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของ

แบบสอบถาม โดยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Conbach) พบว่า มีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 0.811

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1) ทำหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลจากคณบดีคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลจากนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์

2) แจกแบบสอบถามให้นักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำนวน 307 คน จาก 6 สาขาวิชา ระหว่างเดือน ธันวาคม 2561 ถึง เดือน กุมภาพันธ์ 2561 ได้รับแบบสอบถามกลับมา 307 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100.00

3) นำแบบสอบถามที่ได้จากการเก็บรวบรวมมาตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบค่าที (Independent t-test) ทดสอบค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance : One Way ANOVA) และเปรียบเทียบเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีของดันแคน (Duncan's Multiple Range Test)

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.1.1 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 212 คน คิดเป็นร้อยละ 69.06 กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 3 จำนวน 92 คน คิดเป็นร้อยละ 29.97 และศึกษาอยู่ในสาขาวิชาอาหารและโภชนาการ มากที่สุด จำนวน 131 คน คิดเป็นร้อยละ 42.67

5.1.2 ความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจิตีเอ พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครส่วนใหญ่มีความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจิตีเออยู่ในระดับปานกลาง (ได้คะแนนร้อยละ 50.00-79.99 หรือได้ 8-12 ข้อ) จำนวน 153 คน คิดเป็นร้อยละ 49.84 และนักศึกษามีความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจิตีเอโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง (\bar{X} = 11.25, S.D. = 2.71)

5.1.3 ทักษะที่มีต่อฉลากโภชนาการตามแบบจิตีเอ พบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครมีทักษะที่มีต่อฉลากโภชนาการตามแบบจิตีเอ โดยรวม อยู่ในระดับมาก (\bar{X} = 4.36, S.D. = 0.54) เมื่อพิจารณาเป็นรายพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ฉลากโภชนาการตามแบบจิตีเอ มีประโยชน์ต่อทุกคน (\bar{X} = 4.61, S.D. = 0.59) รองลงมาคือ การอ่านฉลากโภชนาการตามแบบจิตีเอ ช่วยทำให้สามารถเปรียบเทียบคุณภาพของผลิตภัณฑ์ก่อนเลือกซื้อได้ (\bar{X} = 4.45, S.D. = 0.74) และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ การอ่านฉลากโภชนาการตามแบบจิตีเอเป็นการกระทำที่ไม่เสียเวลา (\bar{X} = 4.14, S.D. = 0.84) ตามลำดับ

5.1.4 การเปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจิติเอของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครจำแนกตามข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา พบดังนี้

5.1.4.1 ด้านเพศ พบว่า นักศึกษาที่มีเพศแตกต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจิติเอไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.1.4.2 ด้านระดับการศึกษา พบว่า นักศึกษาที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจิติเอ แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเปรียบเทียบเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีของดันแคน (Duncan's Multiple Range Test) ผลปรากฏว่า กลุ่มนักศึกษาที่เรียนชั้นปีที่ 2 มีความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจิติเอ แตกต่างจากกลุ่มนักศึกษาที่เรียนชั้นปีที่ 1 นอกนั้นไม่แตกต่างกัน

5.1.4.3 ด้านสาขาวิชา พบว่า นักศึกษาที่มีสาขาวิชาแตกต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจิติเอ แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเปรียบเทียบเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีของดันแคน (Duncan's Multiple Range Test) ผลปรากฏว่า กลุ่มนักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ และสาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย มีความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจิติเอ แตกต่างจากกลุ่มนักศึกษาที่เรียนสาขาอาหารและโภชนาการ ในขณะที่กลุ่มนักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย มีความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจิติเอ แตกต่างจากกลุ่มนักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหารส่วนสาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ และสาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย มีความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจิติเอ แตกต่างจากกลุ่มนักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหารนอกนั้นไม่แตกต่างกัน

5.1.5 การเปรียบเทียบทัศนคติที่มีต่อฉลากโภชนาการตามแบบจิติเอของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครจำแนกตามข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาพบดังนี้

5.1.5.1 ด้านเพศ พบว่า นักศึกษาที่มีเพศแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อฉลากโภชนาการตามแบบจิติเอ ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.1.5.2 ด้านระดับการศึกษา พบว่า นักศึกษาที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อฉลากโภชนาการตามแบบจิติเอ ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.1.5.3 ด้านสาขาวิชา พบว่า นักศึกษาที่มีสาขาวิชาแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อฉลากโภชนาการตามแบบจิติเอ ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.2 ข้อเสนอแนะ

การศึกษาความรู้และทัศนคติของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่มีต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ ผู้วิจัยได้นำเสนอข้อเสนอแนะ 2 ด้าน ได้แก่ ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยในครั้งนี้ และข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

5.2.1 ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยในครั้งนี้

5.2.1.1 จากผลการศึกษา นักศึกษาส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจสัญลักษณ์ฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ อยู่ในระดับปานกลางดังนั้นสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยาซึ่งเป็นผู้ดูแลรับผิดชอบโดยตรง ควรมีการดำเนินการที่ชัดเจนและเป็นรูปธรรม ในการให้ความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการ และการกล่าวอ้างทางโภชนาการแก่ผู้บริโภคให้มากขึ้น โดยรณรงค์ให้อ่านและใช้ฉลากโภชนาการก่อนการตัดสินใจซื้อผลิตภัณฑ์อาหารทุกครั้ง เพื่อให้ นักศึกษามีความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการในระดับดีขึ้นและใช้ประโยชน์จากฉลากโภชนาการในการเลือกซื้อผลิตภัณฑ์ให้เหมาะสมต่อการบริโภคของตนต่อไป

5.2.1.2 จากผลการศึกษา พบว่า นักศึกษามีทัศนคติต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ อยู่ในระดับมาก และเห็นว่าฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอมีประโยชน์ต่อทุกคนสื่อให้เห็นว่า นักศึกษามีความตื่นตัวเกี่ยวกับฉลากโภชนาการแบบจีดีเอ ดังนั้นสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยาควรปรับปรุงรูปแบบของการแสดงฉลากโภชนาการให้มีความน่าสนใจมากขึ้นและง่ายต่อการทำความเข้าใจมากที่สุด

5.2.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยในครั้งต่อไป

ในการวิจัยครั้งต่อไปควรจะได้มีการศึกษาวิจัยเพิ่มเติมในเรื่องต่อไปนี้

5.2.2.1 ควรศึกษาผู้บริโภคกลุ่มอื่นๆ เช่น เด็ก วัยรุ่น แม่บ้าน ผู้สูงอายุ หรือกลุ่มผู้บริโภคที่สามารถซื้ออาหารเพื่อมารับประทานเองได้ เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการปรับปรุงฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ ให้ง่ายต่อการทำความเข้าใจได้มากยิ่งขึ้น

5.2.2.2 ควรทำการศึกษาปัจจัยอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับความรู้อ และทัศนคติ เช่น สถานภาพในครอบครัว สถานะทางเศรษฐกิจ อาชีพของบิดา มารดา และค่านิยมในการเลือกบริโภคอาหาร เป็นต้น เพื่อใช้เป็นแนวทางในการวางแผนและเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการแบบจีดีเอ ให้เกิดประโยชน์สูงสุด

เอกสารอ้างอิง

- กนกเนตร รัตนจันท. 2550. “ประสิทธิผลของการสื่อสารข้อมูลบนฉลากอาหารของสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา และทัศนคติของผู้บริโภคที่มีต่ออาหารที่ได้รับเครื่องหมาย ออย. หรือเลขสารบบอาหาร.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. (สาขาการจัดการเทคโนโลยีอุตสาหกรรมเกษตร). บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- กรรณิการ์ นิตติภัยธรรม. 2547. “ปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการบริโภคอาหารเพื่อสุขภาพของนิสิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. (สาขาวิชาคหกรรมศาสตรศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- คุณาสิริ เกตุปมา. 2548. “ความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรมการบริโภคอาหารเพื่อสุขภาพของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. (สาขาพัฒนามนุษย์และสังคม). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จूरี่รัตน์ ท่อเกียรติ. 2555. “ปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับสัญลักษณ์ทางโภชนาการแบบ GDA บนฉลากขนมขบเคี้ยว : กรณีศึกษา ออย. น้อย.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. (สาขาคหกรรมศาสตร์). บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- จูลณี เทียนไทย. 2552. โครงการยุทธศาสตร์การสร้างสรรค์วิถีทางเลือกอาหารที่มีคุณค่าทางโภชนาการสำหรับวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร วัย 9-15 ปี. รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชลีลักษณ์ สุทธภักดี. 2549. “ทัศนคติที่มีต่อฉลากโภชนาการของผู้บริโภคในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. (สาขาบริหารธุรกิจ). บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ชูศรี วงศ์รัตน์. 2553. เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 9. เทพเนรมิตการพิมพ์, กรุงเทพฯ.
- ณิชาพัฒน์ ชิระพลเศรษฐ์. 2552. “ความรู้ ทัศนคติเกี่ยวกับโรคอ้วน และพฤติกรรมในการควบคุมและลดน้ำหนักของนักศึกษาหญิงระดับอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. (สาขาวิทยาศาสตร์ความงามและสุขภาพ). มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ดวงดาว บุญชัย. 2552. “การรับรู้และการใช้ฉลากโภชนาการของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. (สาขาโภชนศาสตร์ศึกษา). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- นภา มาสู่. 2553. “ความรู้และพฤติกรรมการดูแลสุขภาพตนเองตามหลักสุขบัญญัติแห่งชาติของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดสุรินทร์.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. (สาขาสาธารณสุขศาสตร์). มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์.
- บัณฑิตา ศรีวิชัย. 2551. “การรับรู้เรื่องฉลากโภชนาการ และการใช้ของบุคลากรด้านสาธารณสุข.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. (สาขาโภชนศาสตร์ศึกษา). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

เอกสารอ้างอิง (ต่อ)

- บุญชม ศรีสะอาด. 2545. การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 7. สุวีริยาสาส์น, กรุงเทพฯ.
- เบญจมาภรณ์ สุวรรณพัฒน์. 2552. “ทัศนคติของผู้บริโภคในอำเภอเมืองพะเยาต่อผลิตภัณฑ์นมพร้อมดื่มที่มีการกล่าวอ้างทางโภชนาการ.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. (สาขาการจัดการอุตสาหกรรมเกษตร). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ประไพพรรณ ว่างยาว. 2557. “ความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรมการบริโภคอาหารเหนือของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดเชียงราย.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. (สาขาคหกรรมศาสตร์ศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ประไพศรี ศิริจักรวาล, ประภาศรี ภูวเสถียร และอุไรพร จิตต์แจ่ม. 2548. การรณรงค์สร้างพฤติกรรมการอ่านฉลาก และผลักดันให้เกิดเป็นนโยบายสาธารณะว่าด้วยเรื่อง “ฉลากโภชนาการ”. รายงานฉบับสมบูรณ์สำนักกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพสถาบันโภชนาการ. มหาวิทยาลัยมหิดล.
- พีรวัสส์ กันตาคม. 2551. “ทัศนคติของผู้บริโภคต่อฉลากผลิตภัณฑ์สำเร็จรูปในอำเภอเมืองเชียงใหม่.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. (สาขาการจัดการอุตสาหกรรมเกษตร). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร. 2561. ประวัติราชมงคลพระนคร. [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก : <http://www.rmutp.ac.th/>, 28 มีนาคม 2561.
- มูจลินท์ นัยชิต. 2547. “ความรู้และพฤติกรรมเกี่ยวกับการใช้ฉลากโภชนาการของประชาชนในกรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. (สาขาคหกรรมศาสตร์เพื่อพัฒนาชุมชน). มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ราชบัณฑิตยสถาน. 2546. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์, กรุงเทพฯ.
- ศิริลักษณ์ ไชยวงศ์. 2557. “ความรู้และเจตคติเกี่ยวกับฉลากโภชนาการของโรงเรียนในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. (สาขาโภชนศาสตร์ศึกษา). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา. 2555. แนวทางการเรียนรู้ฉลากโภชนาการแบบ GDA. สำนักอาหาร สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา กระทรวงสาธารณสุข.
- สำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน. 2560. สถิติจำนวนนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร. [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก : <http://www.rmutp.ac.th/>, 15 ธันวาคม 2560
- สำนักสถิติแห่งชาติ กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร. 2552. ผลสำรวจพฤติกรรมการดูแลสุขภาพของคนไทยอายุ 6 ปีขึ้นไป. [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก : <http://www.nso.go.th>, 15 ธันวาคม 2560

เอกสารอ้างอิง (ต่อ)

- สำนักสำรวจสุขภาพประชาชนไทย. 2554. การสำรวจสุขภาพประชาชนไทยโดยการตรวจร่างกาย ครั้งที่ 4 พ.ศ. 2551-2552. สถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข กระทรวงสาธารณสุข, นนทบุรี.
- สุดารัตน์ ศรีสุภา. 2555. “ความรู้และการใช้ประโยชน์จากฉลากโภชนาการของสมาชิกกลุ่มพัฒนาสตรีบ้านวังพร้าวพัฒนา อำเภอกะลา จังหวัดลำปาง.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. (สาขาโภชนศาสตร์ศึกษา). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุปรีดา จินดา. 2552. ความรู้เจตคติและการปฏิบัติในการบริโภคอาหารของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานนทบุรี เขต 1.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. (สาขาคหกรรมศาสตร์เพื่อพัฒนาชุมชน). มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สุรางค์ศรี บุญยฤทธิกิจ. 2545. “ความรู้เรื่องฉลากโภชนาการของนิสิตที่พักอาศัยภายในหอพักของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. (สาขาคหกรรมศาสตร์). บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- อนุกุล พลศิริ. 2551. “ความรู้ ทศนคติและพฤติกรรมการบริโภคอาหารของนักศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. (ภาควิชาคหกรรมศาสตร์). คณะศึกษาศาสตร์. มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- อรทัย ใจบุญ ภรณ์ วัฒนสมบูรณ์ ลักษณะ เต็มศิริกุลชัย และ วราภรณ์ เสถียรนพแก้ว. 2558. “ความรู้และความแตกฉานด้านสุขภาพเรื่องฉลากโภชนาการแบบ GDA ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา.” การประชุมวิชาการสุศึกษาแห่งชาติครั้งที่ 17 เรื่องบทบาทของประชาชนกับการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมสุขภาพ เมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี.
- เอกนรินทร์ กลิ่นหอม. 2553. “การศึกษาความรู้ ทศนคติและพฤติกรรมการจัดการขยะมูลฝอยของประชาชนในเขตเทศบาลตำบลจันจว้า อำเภอแม่จัน จังหวัดเชียงราย.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. (สาขาสาธารณสุขศาสตร์สิ่งแวดล้อม). มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.
- Bloom, Benjamin S. 1975. **Hand book on formative and summative evaluation of student Learning.** New York: McGraw-Hill Book.
- Good Alimentarius. 1973. **Dictionary of Education.** Mc Graw Hill, Inc., New York.
- Taro Yamane. 1967. **Statistics, An Introductory Analysis.** 2nd ed. Harper and Row Publication, New York.
- Zimbardo & M.Leippe. 1991. **Infuencing attidue and behavior.** 2nd ed. Reading, MA: Addison-Wesley.

ภาคผนวก

- ภาคผนวก ก หนังสือขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณาเครื่องมือวิจัย
หนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อพัฒนาเครื่องมือวิจัย
หนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลการทำวิทยานิพนธ์
- ภาคผนวก ข เครื่องมือการวิจัย
- ภาคผนวก ค ผลการคำนวณค่า IOC จากผู้เชี่ยวชาญ

ภาคผนวก ก

หนังสือขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณาเครื่องมือวิจัย
หนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อพัฒนาเครื่องมือวิจัย
หนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลการทำวิทยานิพนธ์

หนังสือขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณาเครื่องมือวิจัย

ที่ ศธ ๐๕๘๑.๐๓/ ๑๘๕๒

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
๑๖๘ ถนนศรีอยุธยา เขตดุสิต กรุงเทพฯ ๑๐๓๐๐

๒๒ มิถุนายน ๒๕๖๐

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณาเครื่องมือวิจัย

เรียน คุณนฤมล ฉัตรสง่า

ด้วย นายธนารถ คล้ายดำ รหัสประจำตัวนักศึกษา ๑๒๕๖๗๐๗๐๓๕๐๒-๕ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรคหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต เลือกเรียนแผน ก แบบ ก ๒ กำลังดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ในหัวข้อ การศึกษาความรู้และทัศนคติของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่มีต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ (Guideline Daily Amounts; GDA) โดยมี ดร.ธนภพ โสตรโยม เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความเชี่ยวชาญและคุณสมบัติเหมาะสม จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณาเครื่องมือวิจัยให้กับ นายธนารถ คล้ายดำ จักเป็นพระคุณยิ่ง และขอแสดงความขอบคุณ มา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชญาภัทร กีอาร์โย)
คณบดีคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์

โทร. ๐ ๒๖๖๕ ๓๗๗๗ ต่อ ๕๒๓๖

โทรสาร ๐ ๒๖๖๕ ๓๘๐๐

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อนักศึกษา หมายเลขโทรศัพท์ ๐๘ ๐๕๕๐ ๙๔๘๘

ที่ ศธ ๐๕๘๑.๐๓/ ๑๔๕๓

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
๑๖๘ ถนนศรีอยุธยา เขตดุสิต กรุงเทพฯ ๑๐๓๐๐

๒๒ มิถุนายน ๒๕๖๐

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณาเครื่องมือวิจัย

เรียน คุณมยุรีพร พรหมใบ

ด้วย นายธนากรด คล้ายดำ รหัสประจำตัวนักศึกษา ๑๒๕๖๗๐๗๐๓๕๐๒-๕ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรคหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต เลือกเรียนแผน ก แบบ ก ๒ กำลังดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ในหัวข้อ การศึกษาความรู้และทัศนคติของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่มีต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ (Guideline Daily Amounts; GDA) โดยมี ดร.ธนาภ โสตรโยม เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความเชี่ยวชาญและคุณสมบัติเหมาะสม จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณาเครื่องมือวิจัยให้กับ นายธนากรด คล้ายดำ จักเป็นพระคุณยิ่ง และขอแสดงความขอบคุณ มา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชฎาภัทร์ ก่ออารีโย)
คณบดีคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์

โทร. ๐ ๒๖๖๕ ๓๗๗๗ ต่อ ๕๒๓๖

โทรสาร ๐ ๒๖๖๕ ๓๘๐๐

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อนักศึกษา หมายเลขโทรศัพท์ ๐๘ ๐๕๕๐ ๙๔๘๘

ที่ ศธ ๐๕๘๑.๐๓/ ๑๕๕๕

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
๑๖๘ ถนนศรีอยุธยา เขตดุสิต กรุงเทพฯ ๑๐๓๐๐

๒๒ มิถุนายน ๒๕๖๐

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณาเครื่องมือวิจัย

เรียน คุณวรรณวิสา ยับหลี่

ด้วย นายธนารถ คล้ายดำ รหัสประจำตัวนักศึกษา ๑๒๕๖๗๐๗๐๓๕๐๒-๕ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรคหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต เลือกเรียนแผน ก แบบ ก ๒ กำลังดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ในหัวข้อ การศึกษาความรู้และทัศนคติของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่มีต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ (Guideline Daily Amounts; GDA) โดยมี ดร.ธนภพ โสตร์โยม เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความเชี่ยวชาญและคุณสมบัติเหมาะสม จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณาเครื่องมือวิจัยให้กับ นายธนารถ คล้ายดำ จักเป็นพระคุณยิ่ง และขอแสดงความขอบคุณ มา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชฎามภัทร์ กือารีโย)

คณบดีคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์

โทร. ๐ ๒๖๖๕ ๓๗๗๗ ต่อ ๕๒๓๖

โทรสาร ๐ ๒๖๖๕ ๓๘๐๐

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อนักศึกษา หมายเลขโทรศัพท์ ๐๘ ๐๕๕๐ ๙๔๘๘

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มทร.พระนคร โทร. ๐ ๒๖๖๕ ๓๗๗๗ ต่อ ๕๒๓๖

ที่ ศธ.๐๕๘๑.๐๓/ ๑๗๕๕ วันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๖๐

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณาเครื่องมือวิจัย

เรียน ดร.น้อมจิตต์ สุธิบุตร

ด้วย นายธนารถ คล้ายคำ รหัสประจำตัวนักศึกษา ๑๒๕๖๗๐๗๐๓๕๐๒-๕ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรคหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต เลือกเรียนแผน ก แบบ ก ๒ กำลังดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ในหัวข้อ การศึกษาความรู้และทัศนคติของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่มีต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ (Guideline Daily Amounts; GDA) โดยมี ดร.ธนภพ โสตรโยม เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความเชี่ยวชาญและคุณสมบัติเหมาะสม จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณาเครื่องมือวิจัยให้กับ นายธนารถ คล้ายคำ จักเป็นพระคุณยิ่ง และขอแสดงความขอบคุณ มา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชฎาภรณ์ กี่อารีย์)
คณบดีคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มทร.พระนคร โทร. ๐ ๒๖๖๕ ๓๗๗๗ ต่อ ๕๒๓๖

ที่ ศธ.๐๕๘๑.๐๓/ ๑๘๕๕ วันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๖๐

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณาเครื่องมือวิจัย

เรียน รองศาสตราจารย์จอมขวัญ สุวรรณรักษ์

ด้วย นายธนารถ คล้ายดำ รหัสประจำตัวนักศึกษา ๑๒๕๖๗๐๗๐๓๕๐๒-๕ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรคหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต เลือกเรียนแผน ก แบบ ก ๒ กำลังดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ในหัวข้อ การศึกษาความรู้และทัศนคติของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่มีต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ (Guideline Daily Amounts; GDA) โดยมี ดร.ธนภพ โสทรโยม เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความเชี่ยวชาญและคุณสมบัติเหมาะสม จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณาเครื่องมือวิจัยให้กับ นายธนารถ คล้ายดำ จักเป็นพระคุณยิ่ง และขอแสดงความขอบคุณ มา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชฎาภัทร์ กี่อารีโย)
คณบดีคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์

หนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อพัฒนาเครื่องมือวิจัย

ที่ ศธ ๐๕๘๑.๐๓/๕๙๗

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
๑๖๘ ถนนศรีอยุธยา เขตดุสิต กรุงเทพฯ ๑๐๓๐๐
๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย

เรียน คณบดีคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ วิทยาเขตพระนครใต้

ด้วยนายธนนารถ คล้ายดำ รหัสประจำตัวนักศึกษา ๑๒๕๖๗๐๗๐๓๕๐๒-๕ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรคหกรรมศาสตรมหาบัณฑิตเลือกเรียนแผน ก แบบ ก ๒ กำลังดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ในหัวข้อ การศึกษาความรู้และทัศนคติของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่มีต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ (Guideline Daily Amounts; GDA) โดยมีดร.ธนภพ โสทรโยม เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดพิจารณาให้ นายธนนารถ คล้ายดำ เข้าเก็บข้อมูล เพื่อพัฒนาเครื่องมือวิจัย โดยใช้แบบสอบถามในหัวข้อ การศึกษาความรู้และทัศนคติของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่มีต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ (Guideline Daily Amounts; GDA) กับกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ วิทยาเขตพระนครใต้ จำนวน ๓๐ คน ระหว่างวันที่ ๑๒ - ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ ณ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ วิทยาเขตพระนครใต้ จักเป็นพระคุณยิ่ง และขอแสดงความขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และขอแสดงความขอบคุณ มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชฎาภัทร์ กี่อารีโย)
คณบดีคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์

โทร. ๐ ๒๖๖๕ ๓๓๓๓๗ ต่อ ๕๒๓๖

โทรสาร ๐ ๒๖๖๕ ๓๘๐๐

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อนักศึกษา หมายเลขโทรศัพท์ ๐๘ ๖๓๑๗ ๑๒๐๒

หนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลการทำวิทยานิพนธ์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มทร.พระนคร โทร. ๐-๒๖๖๕-๓๗๗๗ ต่อ ๕๒๓๖.....

ที่ ศธ.๐๕๙๑.๑๓/๕๙๘..... วันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐.....

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลการทำวิทยานิพนธ์.....

เรียน คณบดีคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ด้วยนายธนารถ คล้ายดำ รหัสประจำตัวนักศึกษา ๑๒๕๖๗๐๗๐๓๕๐๒-๕ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรคหกรรมศาสตรมหาบัณฑิตเลือกเรียนแผน ก แบบ ก ๒ กำลังดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ในหัวข้อ การศึกษาความรู้และทัศนคติของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่มีต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ (Guideline Daily Amounts; GDA) โดยมีดร.ธนภพ โสทรโยม เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา จึงขอความอนุเคราะห์ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

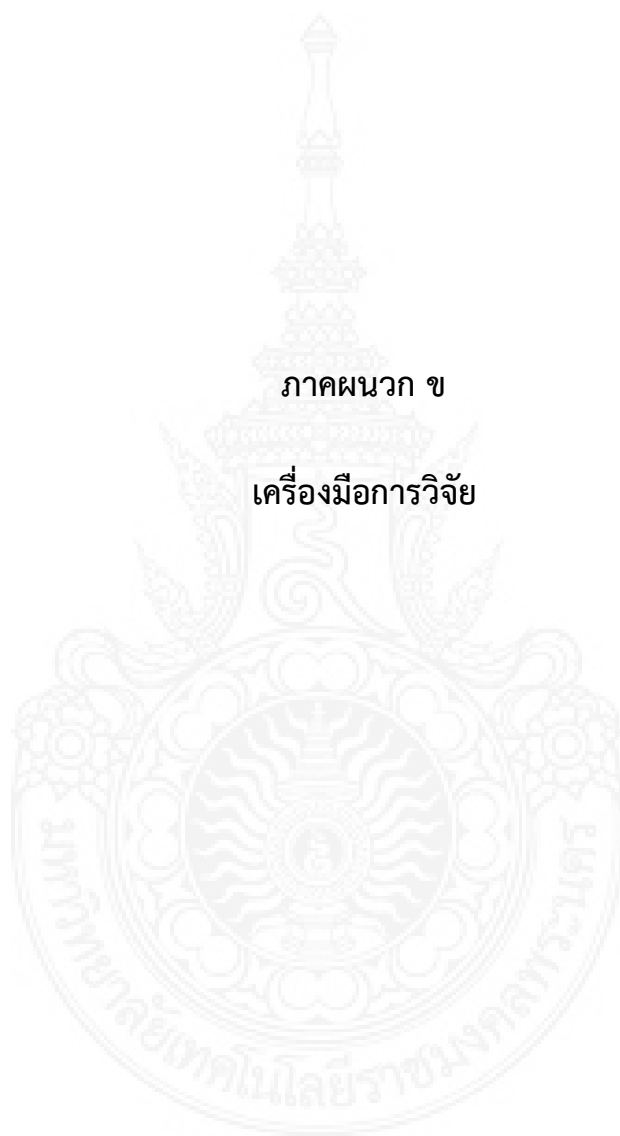
- ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลการทำวิทยานิพนธ์ กับกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำนวน ๒๙๗ คน ระหว่างวันที่ ๑๖ - ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐ ณ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชญาภัทร กีอาริโย)
คณบดีคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์

ภาคผนวก ข

เครื่องมือการวิจัย

แบบสอบถาม

เรื่อง การศึกษาความรู้และทัศนคติของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่มีต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ

คำชี้แจง

การตอบแบบสอบถามนี้เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความรู้และทัศนคติของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่มีต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ

ขอให้ผู้ตอบแบบสอบถามตอบตามความเป็นจริง โดยการเขียนเครื่องหมายถูกลงในช่องว่างแต่ละส่วนของแบบสอบถามให้ครบแบบสอบถามชุดนี้แบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์

ส่วนที่ 2 ความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ

ส่วนที่ 3 ทัศนคติที่มีต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ

นิยามศัพท์

ฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ หมายถึง ฉลากอาหารที่มีการแสดงค่าพลังงาน(กิโลแคลลอรี่) น้ำตาล(กรัม) ไขมัน(กรัม) และโซเดียม(มิลลิกรัม) ต่อหนึ่งหน่วยบรรจุภัณฑ์ (กล่อง ห่อ ซอง ถุง)

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
คำชี้แจง โปรดใส่เครื่องหมายถูกลงในช่องหรือเติมข้อความในช่องว่างให้ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

1.1 เพศ

() ชาย () หญิง

1.2 ระดับการศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์

ปริญญาตรี () ปี 1 () ปี 2

() ปี 3 () ปี 4 () อื่นๆ.....

1.3 คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์แยกตามสาขาวิชา

() สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ () สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร

() สาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหาร () สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์

() สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย () สาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น

ส่วนที่ 2 ความรู้เกี่ยวกับฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ

คำชี้แจง เป็นแบบทดสอบข้อละ 1 คะแนนมีจำนวน 16 ข้อโปรดใส่เครื่องหมายถูกลงในช่องที่ถูกต้องที่สุด
 โปรดอ่านฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ แล้วตอบคำถามในข้อ 1 ถึง ข้อ 10

ข้อ	ข้อความ	ใช่	ไม่ใช่	สำหรับผู้ศึกษา
3.1	ฉลากโภชนาการตามภาพ เรียกว่า ฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอใช่หรือไม่			
3.2	ฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ มีไว้สำหรับแสดงค่าพลังงาน น้ำตาล ไขมัน และโซเดียม ที่มีอยู่ในผลิตภัณฑ์อาหารนั้นใช่หรือไม่			
3.3	ข้อความที่ระบุว่า คุณค่าทางโภชนาการต่อ 1 ถ้วยควรแบ่งกิน 2 ครั้ง หมายถึง กินครึ่งถ้วยได้พลังงาน 220 กิโลแคลอรีใช่หรือไม่			

ข้อ	ข้อความ	ใช่	ไม่ใช่	สำหรับ ผู้ ศึกษา
3.4	หากรับประทานอาหารดังกล่าวตามรูปนี้ในจำนวน 2 กล่อง จะได้รับพลังงานทั้งหมด 300 กิโลแคลอรีใช่หรือไม่			
3.5	ตามภาพน้ำตาล 4 กรัม หมายถึงปริมาณน้ำตาลร้อยละ 6 ของปริมาณสูงสุดที่บริโภคได้ต่อวันใช่หรือไม่			
3.6	หากรับประทานอาหารดังกล่าวจำนวน 4 กล่องใน 1 วัน จะได้รับปริมาณน้ำตาลจำนวน 16 กรัมคิดเป็นร้อยละ 10% ต่อวันใช่หรือไม่			
3.7	หากรับประทานอาหารดังกล่าวตามภาพจำนวนครึ่งกล่องใน 1 วัน ร่างกายจะไม่ได้รับไขมันใช่หรือไม่			
3.8	จากภาพถ้ารับประทานอาหารดังกล่าวจำนวน 1 กล่อง ใน 1 วัน จะได้รับโซเดียมเกินความจำเป็นใช่หรือไม่			
3.9	จากภาพหากรับประทานอาหารดังกล่าวจำนวน 10 กล่องใน 1 วัน จะได้รับโซเดียมเกินความจำเป็นต่อวันใช่หรือไม่			
3.10	จากภาพถ้ารับประทานอาหารดังกล่าวจำนวน 10 กล่อง ใน 1 วัน ท่านคิดว่ามีผลที่ดีต่อสุขภาพใช่หรือไม่			

โปรดอ่านโภชนาการตามแบบจีดีเอ แล้วตอบคำถามในข้อ 3.11-3.16

(A)

(B)

ข้อ	ข้อความ	ใช่	ไม่ใช่	สำหรับ ผู้ ศึกษา
3.11	หากต้องเลือกซื้อผลิตภัณฑ์จากข้อมูลโภชนาการดังต่อไปนี้ท่านจะเลือกตามข้อข้อมูลผลิตภัณฑ์ตามข้อ A ใช่หรือไม่			
3.12	นักศึกษาคิดว่าข้อมูลพลังงานบนฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ มีประโยชน์ต่อปัญหาโรคอ้วนใช่หรือไม่			

ข้อ	ข้อความ	ใช่	ไม่ใช่	สำหรับ ผู้ศึกษา
3.13	นักศึกษาคาดว่าข้อมูลน้ำตาลบนฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ มีประโยชน์ต่อปัญหาโรคเบาหวานใช่หรือไม่			
3.14	นักศึกษาคาดว่าข้อมูลไขมันบนฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ มีประโยชน์ต่อปัญหาโรคหัวใจใช่หรือไม่			
3.15	นักศึกษาคาดว่าข้อมูลโซเดียมบนฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ มีประโยชน์ต่อปัญหาโรคความดันโลหิตสูงใช่หรือไม่			
3.16	จากข้อมูลที่แสดงบนฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ มีผลต่อการเลือกสำหรับผู้ที่มีอาการป่วยอยู่ใช่หรือไม่			

ส่วนที่ 3 ทศนคติที่มีต่อฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ

คำชี้แจง โปรดใส่เครื่องหมายถูกลงในช่องหรือเติมข้อความในช่องว่างให้ตรงกับความคิดของท่านมากที่สุดมี 5 ระดับ

- 5 หมายถึง มากที่สุด
 4 หมายถึง มาก
 3 หมายถึง ปานกลาง
 2 หมายถึง น้อย
 1 หมายถึง น้อยสุด

ข้อ	ข้อความ	5	4	3	2	1	สำหรับ ผู้ ศึกษา
4.1	ฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ มีประโยชน์ต่อทุกคน						
4.2	ฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ ช่วยให้ได้ผลิตภัณฑ์ตรงตามความต้องการ						
4.3	ฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ เป็นองค์ประกอบในการตัดสินใจเลือกซื้อผลิตภัณฑ์						
4.4	การอ่านฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอทำให้เข้าใจคุณสมบัติของผลิตภัณฑ์มากขึ้น						
4.5	การอ่านฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ เป็นการกระทำที่ไม่เสียเวลา						

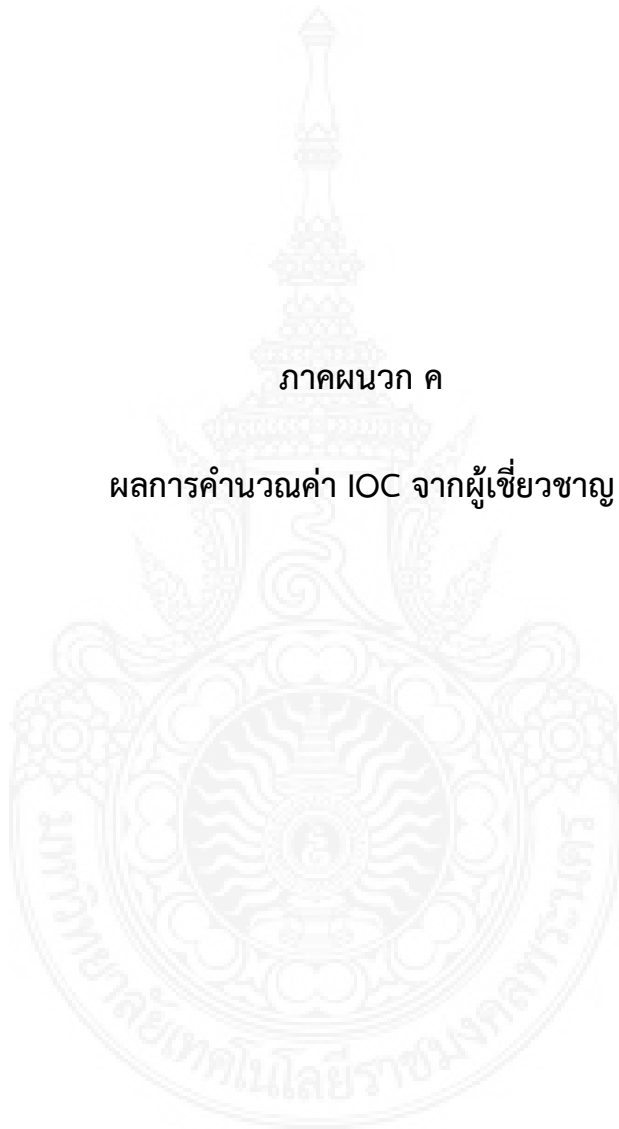
ข้อ	ข้อความ	5	4	3	2	1	สำหรับ ผู้ ศึกษา
4.6	การอ่านฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ ช่วยให้สามารถเปรียบเทียบคุณภาพของผลิตภัณฑ์ก่อนเลือกซื้อได้						
4.7	การอ่านฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ ทำให้เลือกซื้อผลิตภัณฑ์ตรงตามความต้องการมากที่สุด						
4.8	ฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอส่งผลให้ผลิตภัณฑ์มีความน่าเชื่อถือ						
4.9	ฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ ไม่ได้เป็นเพียงการกล่าวอ้างเท่านั้น						
4.10	ควรมีฉลากโภชนาการตามแบบจีดีเอ มาใช้ในการสื่อโฆษณาต่างๆเช่น โทรทัศน์ สิ่งพิมพ์						

ข้อเสนอแนะอื่นๆ.....

ภาคผนวก ค

ผลการคำนวณค่า IOC จากผู้เชี่ยวชาญ

ผลการคำนวณค่า IOC จากผู้เชี่ยวชาญ

คำถาม ส่วนที่	ข้อ คำถาม ข้อที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ΣR	IOC	สรุปผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1	1.1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
	1.2	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
	1.3	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
2	3.1	0	+1	+1	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
	3.2	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
	3.3	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
	3.4	0	+1	-1	+1	+1	2	0.4	ใช้ไม่ได้
	3.5	+1	+1	0	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
	3.6	0	+1	+1	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
	3.7	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
	3.8	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
	3.9	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
	3.10	+1	+1	0	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
	3.11	0	+1	+1	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
	3.12	-1	+1	0	+1	+1	2	0.4	ใช้ไม่ได้
	3.13	+1	0	+1	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
	3.14	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
	3.15	-1	0	0	+1	+1	1	0.2	ใช้ไม่ได้
	3.16	+1	+1	0	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
	3.17	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
3.18	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	
3.19	-1	0	-1	+1	+1	0	0	ใช้ไม่ได้	
3.20	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้	

ผลการคำนวณค่า IOC จากผู้เชี่ยวชาญ (ต่อ)

คำถาม ส่วนที่	ชื่อ คำถาม ข้อที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ΣR	IOC	สรุปผล
3	4.1	+1	0	+1	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
	4.2	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
	4.3	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
	4.4	0	+1	+1	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
	4.5	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
	4.6	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
	4.7	+1	+1	0	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
	4.8	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
	4.9	0	+1	+1	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
	4.10	+1	+1	0	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้

ประวัติการศึกษาและการทำงาน

ชื่อ นามสกุล นายธนารถ คล้ายดำ
 วัน เดือน ปีเกิด 26 ธันวาคม 2532
 ภูมิลำเนา กรุงเทพมหานคร
 ประวัติการศึกษา

วุฒิการศึกษา	ชื่อสถาบัน	ปีที่สำเร็จการศึกษา
ปริญญาตรี	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ	2555
ประกาศนียบัตรวิชาชีพ	วิทยาลัยอาชีวศึกษาเสาวภา	2551
มัธยมศึกษาตอนต้น	โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ สตรีวิทยา 2	2548

ตำแหน่งและสถานที่ทำงานปัจจุบัน

2558 – ปัจจุบัน ผู้ช่วยนักวิชาการ สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา (สำนักอาหาร)